

CĂTRE CER DE PE PĂMÂNT

CONSTANTIN OPRANESCU

CUPRINS

Cuvânt înainte	6
Cântare	7
La Țoar	9
Cântul trudiților	13
Povestea mea	15
Dragostea lui Dumnezeu	25
Diagnostic	26
Balada ușierului	28
Rugăciune pentru fiul meu	31
Așa... și așa...	32
Odihnă	36
Strângeți rândurile	37
Mugurel	39
De strajă	40
Un pahar cu apă	43
Umblând pe mare cu Isus	46
Vești de pe front	47
Pune Doamne la o parte	48
Balada oilor de tăiat	49
Păstorul trist	52
De ce?	53
Cip... cirip...	54
În camera de sus	61
Columna lui Traian	63
Unde Te duci, Doamne	66
O, Doamne	69
Poate numai împăiat	72
Cine-i sfânt	79
Cu cine ne luptăm?	81
Invitație	82
O veste bună	83
Balada sufletului	85

Un bob de grâu	86
Păstorașul	88
Împlinire	91
Iubita mea	93
Karina	94
Întoarcerea răscumpăraților	96
În rai	99
Jocul de la poala crucii	100
Prea multă suferința	102
A crescut iar pipirigul	103
Adunare general	105
Frații	108
Inestimabile valori	113
Întoarcerea	115
Pavaj	117
Un cerșetor la poala crucii	119
Furtună	121
Un minut de ceartă	122
Apa trece	124
Din nou la poala crucii	126
Așteptare	127
Visul de la poala crucii	128
Suntem doar umbre	130
Un minut de rugăciune	132
Un minut de rugăciune 2	134
Un minut de împăcare	136
Un minut de repaos	137
Un minut de bucurie	138
Un minut la închisoare	140
Aș vrea să fiu bogat	142
Dragostea curată	144
Un minut de alergare	145
Timpul	145

CUVÂNT ÎNAINTE

“Către cer de pe pământ” este un titlu potrivit pentru această carte de poezii și meditații creștine, deoarece ele reprezintă stări sufletești nutrite de autor în anumite momente din viața sa, pe care le exprimă, cu modestie, în versuri sau proză și le adresează cerului.

Întreg conținutul cărții pornește dintr-o inimă care bate numai pentru Dumnezeu și lucrarea Lui, inimă atinsă și schimbată de Dumnezeu prin puterea Evangheliei.

L-am cunoscut pe autor în anul 1999, când am venit din România ca păstor la Biserica Baptistă Română din Perth, Australia de Sud. Era întors la Domnul de patru ani, însă râvna și pasiunea lui pentru Dumnezeu au reprezentat pentru mine o reală provocare la a mă dedica și mai mult pentru lucrarea Evangheliei.

Viața și caracterul dânsului, de după convertire, validează conținutul acestei cărți. De aceea sunt convins că mulți oameni vor fii binecuvântați de Dumnezeu prin citirea ei și vor înălța spre cer toată slava, cinstea și onoarea, Aceluia care singur o merită.

Păstor Avram F. Iancu

CÂNTARE DE PE PĂMÂNT
(Cântare. Se cântă pe melodia 'O ce valuri')

Îți cant, Doamne, o cântare
Ca un psalm, ca un sărut.
Îți scriu, Doamne, o scrisoare
Către cer de pe pământ.

Fruntea mi-o ridic spre cerul
Plin de veșnicul mister
Și văd harul cum coboară
Pe pământ de sus din cer.

Cor: În furtuna dintre veacuri
                  Strălucește Golgota
                  Unde sângele lui Isus
                  S-a vărsat pe crucea grea.

Împotriva Ta, odată
Am strâns pumnul cu amar,
Tu mi-ai dat iertarea toată
Val cu val, har după har.

Când cu unghia, pe ceruri,
Îmi scriam osânda grea
Tu m-ai smuls din întuneric,
M-ai săpat în palma Ta.

Cor.

Moartea îmi ieșise-n cale
Într-o vreme, la apus,
Tu m-ai dus la pragul ușii
Și urechea mi-ai străpuns.

Îți cânt, Doamne, o cântare
Ca un psalm, ca un sărut,
Ca o sfântă închinare
Către cer de pe pământ.

Cor.

LA ȚOAR

M-am trezit într-o dimineață... Ce mai dimineață întunecată... M-am trezit la marginea pădurii. Soarele era ascuns de neguri; ploaie, tunete și fulgere cutremurau pământul și cerul. Un fulger s-a înfipt în iarba uscată, arsă, și la lumina lui, am privit în jur. Întinsă pe pământ, lângă mine, era o femeie cu un copil în brațe. Am înțeles că ei erau ai mei, că ploua și trebuia să găsec un adăpost pentru noi toți. Ne-am strâns sub ramurile unui pom bătrân. Ploaia ne spăla, vântul ne îndoia, fulgerul ne orbea...

“Hai să fugim de aici, să căutăm un loc de adăpost...” Și am fugit, femeia cu copilul în brațe a pornit după mine. Am lăsat pădurea întunericului în urma noastră.

Am obosit de mers... Am poposit pentru scurt timp la margine de drum, într-o casă mică. Acolo am aflat un om așteptându-ne, îngenunchiat, rugându-se... Mi-a spus:

“Vino. Frate... Trebuie să fim sfinți...” Eram gata să-l urmez? Nu știu... Am auzit un alt glas:

“Unde te duci? Unde te cheamă? Cine este el? De când te cunoaște? Tu ești al meu! Mi-ai fost dăruit încă din pântecul mamei tale. Lumea întreagă este a mea iar eu ți-am dăruit-o ție. Ți-am dat împărăția mea cu tot ce am mai bun și unde vrei să pleci acum?”

“Să fim sfinți...” vine răspunsul omului îngenunchiat.

“Sfinți, sfinți, sfinți,,,” se strâmbă celălalt. “De ce?” Apoi spre mine: “Primește ce-ți dau eu:

Licoarea străvezie a visului muiat în nebunie, uitarea fricii, sărutul morții, suspinul demonilor în miez de noapte, paharul plin cu focul veșnic... și multe altele poți avea prin mine. Să ne grăbim pe calea înapoi.”

“Să fim sfinți...” (răspunsul omului îngenunchiat).

“De ce? Ce vei avea în schimb? Cu mine toate le-ai avut, cine mai este ca tine? Ți-am pus ‘nainte pungi cu bani, cu mantie de foc ți-am acoperit umerii, te-am pus cu împărați la masă, ce mai vrei???”

“Vino la masa Mielului...” (șoapta omului îngenunchiat). “Vino la pieptul Lui, primește pacea Lui, mila Lui, iertarea Lui...”

“Tu n-ai nevoie de iertare”, îmi strigă glasul întunericului, “tu ești pe veci al meu căci tu ești mort și ești un prinț al morții. Primește dar din mâna mea coroana, împodobește-ți fruntea cu întunericul nepieritor... ești al meu, ești mort...”

“Ești viu, ești viu!” – îmi șoptește omul îngenunchiat în lumină. “Ești viu, dar trebuie să fii sfânt. Primește crucea Domnului Isus, poart-o pe umerii tăi și vei trăi veșnic... Tu ești al Domnului!”

“Nu!!! Tu ești al meu,” strigă vocea întunericului.” Dar cine ești tu, cel ce vrei să mă înfrunți? Ești tu Împăratul vieții?”

“Nu, eu sunt Ovidiu...” răspunde omul îngenunchiat. “Am fost odată al tău, acum sunt al lui Isus Domnul.” Apoi s-a întors spre mine:

“Vino în lumină cu mine.” Celălalt îmi zice:
“Vino în întuneric, am să-ți dau pământul.”

Lumina îmi zice:

“Am să-ți dau cerul.”

Întunericul:

“Vei fi un prinț al morții.”

Lumina:

“Vei fi nemuritor.”

“Vei fi un prinț al crimei”.

“Vei fi neprihănit”.

“Însemnul meu voi scrie pe fruntea-ți de aramă.”

“Pecetea vieții va fi pe inima ta”.

“Glorie.”

“Smerenie”.

“Aur”.

“Milă”.

“Singurătatea șoimului pe piscuri”.

“Iubirea miilor de frați”.

“Veninul viperelor”.

“Mierea albinelor”.

“Geamătul întunericului”.

“Slava răsăritului”.

“Licoarea beției”.

“Unda lacrimii”.

“Noaptea”.

“Ziua”.

“Moartea”.

“Viața”.

M-am prăbușit cu fața la pământ și am strigat:

“O, Doamne, dacă ești acolo, undeva, taie-mi firul zilelor... să se termine odată totul...”

“Încă nu”, am auzit o voce. “Tu trebuie ca să trăiești, dar trebuie să fugi la munte, sus, pe piscuri. Acolo veți trăi și veți fi fericiți. Nu mai zăbovi aici, moartea este împrejur. Du-te și scapă

la munte”. Am privit muntele îndepărtat și am răspuns:

“O, Doamne... Sunt prea bătrân și femeia mea este bătrână iar copilul este mic. Suntem oboșiți, nu vom ajunge pe înălțimea muntelui. O să murim pe drum sau o să ne rătăcim... Dar, uitate, Doamne, e o cetate mică acolo, pe deal. Până acolo putem ajunge, lasă-ne să ne oprim acolo, este o cetate așa de mică...

“Intrați în ea și trăiți!” (glasul Domnului).

Când noi am intrat răsărea soarele peste Țoar, o cetate mică, un adăpost, un refugiu, un loc al speranței, un loc al luminii.

M-am trezit într-o dimineață... ce mai dimineață... Soarele poleia fruntea zilei ca mierea un fagur auriu. Printre ramuri, păsări de toate culorile cântau în toate graiurile pădurii spre gloria lui Dumnezeu.

30 Aprilie 1995, La botez

CÂNTUL TRUDIȚILOR

Erau doi călători trudiți,
Era amurgul timpului îndepărtat.
Împovărați de suferinți –
O femeie și un bărbat.

Aplecați sub furtuna vieții,
Înfrigurați de frica morții,
Înfășurați în neguri de păcat
Cu buzele arse s-au apropiat
Setoși de-al dragostei fior
In căutare de adevăr.

În drumul lor haotic, zbuciumat
Un har le poartă pașii-ne'ncetat
La un palat cu porțile înalte
De unde auziră sfinte șoaapte:

“Bateți și vi se va deschide,
Cereți și vi se va da.”

Cu șovăielnice și tremurânde mâini
Ei au bătut.
Cu șoaapte stinse, murmurând
Ei au cerut.

Îndată porți li s-au deschis
Și-un drum îngust și minunat
Un drum real nu doar de vis
Un drum curat și-adevărat
Îi duse-ușor în paradis.

Cu palmieri umbroși
Ce-aduc răcoare arșiței
Părjolită de păcat,
Izvoare limpezi de-adevăr
Miresme vii erau pe drumul lor.

La o masă întinsă aștepta Domnul.
Cu mâinile întinse pline de rugăciuni
Cu chipul minunat, senin.
Le-a frânt pâinea,
Le-a întins carafa cu vin.

Și ei, doi călători
Ajunși la amurgul zilei,
Împovărați de-a vieții lor furtuni,
Înfrigurați de-al negurii păcat
Cu buze arzătoare
Setoși de-a dragostei licoare,
Flămânzi de adevăr
S-au așezat și ospătat
Din pâinea frântă a dragostei,
Golit-au vinul din pocal
Și-au fost salvați,
Cei doi trudiți și-împovărați.

Aneta Opranescu,
Mărturia de credință a sufletului ei .
30 aprilie 1995, Perth, WA, la botez.

POVESTEA MEA

Ca să pun întreaga-mi viață
În cuvinte, pe hârtie
E-o dorință îndrăzneată
Nu-i o simplă poezie.

Căci destine se răsfiră
Și se suprapun decenii,
Amintirile se-nșiră
Scoase de sub haina vremii.

Gânduri, fapte se-mpreună,
Suferință, viață, moarte,
Calea rea și calea bună,
Zori de zi și miez de noapte.

E-o poveste de iubire,
Luptă, crimă, gelozie,
Răzbunare și jertfire,
Glas de dor și nebunie.

Și cum orice povestire
Pleacă de la început
Am să-încep cu ziua-n care
Eu pe lume m-am născut.

Chiar cu câteva secunde
Înainte-am să mă-întorc
Când în pântecul mamei
Eram doar un ghemotoc.

Și ce bine era totul
Moale și catifelat,

În urechi, inima mamei
Îmi bătea neâncetat:

“Tic, tic, tic, iubitul mamei
Te iubesc cu-n dor nespus.”
“Tic, tic, iubită mamă
Sunt aici, în tine-ascuns.”

Dar de-odat' cu un cutremur,
Am căzut într-un abis
Și un fluviu de-ntuneric
M-a răpit din paradis...

Am străpuns lumina rece
Cu un țipăt ascuțit
Și-am primit sărutul vieții
Când credeam că am murit.

***

Lângă sânul cald, de mamă
Ani de zile-am petrecut.
Zi cu zi s-a scurs în goană,
Pic cu pic eu am crescut.

Pe la patru ani jumate,
Într-o zi, pe înserat
Am văzut pe mama beată,
Am văzut pe tata beat.

Și-a zis mama către tata:
“Dă-i un pic și la copil,
Lasă-l și pe el să guste
Că tu ai băut un kil.”

Și la patru ani jumate
Cânt de leagăn mi-au cântat:
“Am avut un prunc pe care
Cu rachiu l-am înțărcat.”

Anii au trecut ca vântul
Când mai buni și când mai răi,
Când cu mângâieri pe frunte,
Când cu-ocări și vânătăi.

Intra-o zi, din întâmplare,
Pe la zece ani jumate,
M-am trezit cu o țigară
Între buzele-mi uscate.

***

Într-o altă dimineață
Mi-a spus mama cu glas stins:
“Tata nu vine acasă,
E pentru cinci ani închis...”

Numai că de data asta
Timpul tare greu s-a scurs.
Mulți priveau durerea noastră
Când de jos și când de sus.

Mai târziu, umblând aiurea,
Hoinărind la întâmplare
Mi-a ieșit în cale tata,
Se-torcea de la-închisoare.

Peste pragul unei cârciumi
Mâna eu i-am sărutat.

Aveam treisprezece ani
Când întâi m-am îmbătat.

N-a trecut un an de-atuncea,
Într-o zi eram la masă.
Au venit milițienii
Și ne-au răscolit prin casă.

Au legat-o-apoi pe mama
Și-au dus-o la închisoare.
Ani de lungă suferință,
Zile negre, fără soare.

Iar apoi, la scurtă vreme,
Parcă nu a fost de-ajuns,
Iar l-au arestat pe tata,
L-au legat și iar l-au dus...

Viața mi s-a scurs sub soare
Între hoți și-natre golani.
Am trăit zile amare,
Aveam șaisprezece ani.

***

Dar m-a găsit o mătușă
Ce-avea inimă miloasă.
Ea m-a luat din zarva străzii
Și m-a dus la ea acasă.

Am trăit un vis aieva
În grădina ei cu flori
Dar, ca orice-închipuire,
Visul ține până-n zori.

Într-o zi, mai mulți prieteni
Am intrat la cinema.
Lângă mine-a stat o fată,
Mâna ei în mâna mea...

Ea era încă la școală
Cincisprezece ani avea.
Eu umblam din floare-n floare,
Doi ani mai 'bătrân' ca ea.

Am crezut că-i doar o glumă,
Un sărut ascuns în noapte
Nu știam că împreună
Vom trăi până la moarte.

Totul ne era-împotrivă,
Cine sunt și ce-am fost eu...
Toți voiau să ne despartă.
Toți, dar nu și Dumnezeu.

Când uram întreaga lume
Toți de dragoste-mi vorbeau.
Când iubirea am aflat-o
Parcă toți dușmani mi-erai.

***

Într-o zi, lumea întreagă
Am lăsat-o la o parte:
"Să fugim sub zarea largă,
Nimeni nu ne va desparte."

Și-am plecat în lumea mare
Plini de visuri tinerești
Și, ținându-ne de mână,
Am ajuns la București.

Ne-am oprit pentru o vreme
Doar să strângem niște bani
Și-uite-așa, încet, alene
S-au scurs paisprezece ani.

Primii ani s-au dus ca gândul,
Noi purtam atâta dor
Că nu-l cuprindea pământul
Nici lărgimea mărilor.

Dar încet, pe nesimțite,
Grijile ne-au dat ocol.
Mai o vorbă negândită,
Mai o sticlă cu alcool...

Și cu fiecare ceartă,
Cu-orice gând întunecos
Dragostea s-a spart în cioburi
Și s-a risipit pe jos.

Câte-odată, cu tristețe,
Cioburile-am adunat
Încercând să dăm viață
Dragostei de altădat.

Tot călcând mereu prin cioburi
Răni în inimi ne-am făcut.
"Să fugim în lumea largă,
S-o luăm de la- început."

Întrebând pe ici și colo
Am găsit mulți amatori
Ce doreau ca noi, să fugă
Peste mări și peste țări.

Era greu pe vremea aceea
Să treci Dunărea cea mare.
Noi ne-am încercat norocul
Și-am ajuns... la închisoare.

Am trăit în pușcărie
Ca pierdut într-un deșert.
Și-am păstrat ca amintire
Răni adânci săpate-n piept.

***

Totuși, într-o dimineață,
S-a-nălțat de undeva,
Luminând întreaga-mi viață,
Soarele, pe strada mea.

După ani de despărțire
Și de rătăcirii deșarte,
Mână-n mână cu soția
Am ajuns în libertate.

Și în Țara minunată¹
Un copil am zămislit.
Atunci, pentru-nația dată
Domnului I-am mulțumit.

---

¹ Australia

Totuși, aburul beției
Ca un voal mă-nvăluia
Ca o pânză de păianjen
Viața îmi înfășura.

Cioburile ce-altădată
Le lipisem la un loc
S-au zdrobit pe fundul sticlei,
Nici acum n-aveam noroc.

Și trăind de azi pe mâine
Așteptând ce-o să mai vie,
Dragostea de altădată
S-a schimbat în dușmănie.

Într-o zi, când viața-ntreagă
Ne părea fără folos
Am intrat... din întâmplare
Chiar în Casa lui Hristos.

Auzeam cuvinte calde
Coborâte din abis
Și i-am spus iubitei mele:
“Am ajuns în Paradis.”

“Unde suntem, unde suntem?”
A-ntrebat copilul meu.
“Suntem bine, dragul tatei,
Am ajuns la Dumnezeu.”

“Unde suntem, unde suntem?”
Și soția m-a-ntrebat.
“Chiar aici, iubită dragă
Unde Domnul ne-a chemat.”

“Unde suntem, unde suntem?”

M-a-ntrebat sufletul meu.

“La fântâna apei vieții

Unde ai tânjit mereu.”

Mi-am plecat apoi genunchii

Sub povara-mi foarte grea

Și-am privit în mine însumi:

“Ce-am făcut cu viața mea?”

Și am fost cuprins de-odată

De-al regretelor fior:

“Dar copilul, dar soția,

Ce-am făcut cu viața lor?”

Întrebări fără de număr

Mă ardeau ca un foc viu:

“Mai e milă pentru mine?

Nu e oare prea târziu?”

Să mai fie vreo-o scăpare

Sau o șansă cât de mică...?”

Văd păcatele-mi-nainte

Ca un zid cum sa ridică.

Dar Cuvântul le străpunge

Coborât de la Altar:

“Pentru-un păcătos ca tine

Murii Domnul pe Calvar.

Vino, și-oi primii iertarea

Tu și toată casa ta

Și în sângele salvării

Mântuire vei afla.”

Am pășit pe-o cale lină
Fără spini și bolovani.
Când eu m-am întors la Domnul
Aveam patruzeci de ani.

Amin.

DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU

Mi-am plecat în taină fruntea
Lângă crucea Domnului.
Sus, pe cruce era viața
Jos, robul păcatului.

Când Hristos era pe cruce
Dumnezeu era-n Hristos
Împăcând lumea cu Sine,
Iertând orice păcătos.

Domnul suferea pe cruce
Ridicând păcatul meu...
Cine poate să-nțeleagă
Dragostea lui Dumnezeu?!

Stăm la cruce față-n față
Mila Lui și ura mea.
Cine poate să-nțeleagă?
Dumnezeu e Dragostea.

El, cu palme-nsângerate
Pentru mine se ruga,
Eu strângeam în mână punga
Cu treizeci de-arginți în ea.

Iar mă pierd în umbra crucii
Căutându-Te mereu...
Cine poate să-nțeleagă
Dragostea lui Dumnezeu?!

DIAGNOSTIC

Umblam tăcut de multă vreme
Printre străini, cu capu-n jos.
Un doctor ce-a privit spre mine
M-a diagnosticat: “lepros!”

Privirea să-mi ridic, cu teamă,
De multe ori am încercat
Dar orice om m-a luat în seamă
“Lepros!” m-a identificat.

Eu am strigat în gura mare:
“Sunt doar un om nevinovat!”
Ecoul mi-a răspuns din noapte:
“Ești un lepros, ești un spurcat!”

M-am oglindit în apa lină
Privind atent la fața mea.
Dar iată, fața-mi e senină,
Nici urmă nu-i de rana grea.

Am înțeles că-această rană
Ascunsă-i înăuntrul meu,
În sufletul ce plânge-n taină
Că-i despărțit de Dumnezeu.

Și s-a-ntâmplat că-n acea clipă
Pe strada mea trecea Hristos.
M-a diagnosticat în pripă:
“Nu ești lepros, ești păcătos.”

Eu I-am șoptit cu voce stinsă:
“De vrei, poți să mă curățești...”
“Da, vreau”, cu dragoste-mi răspunse,
“Fii curățit, ai să trăiești!”

BALADA UȘIERULUI

O, Doamne!
De câte ori nu m-am oprit
‘Nainte de-a intra
Din depărtare am privit
Tânjind la Casa Ta.

De câte ori n-am plâns în prag
Rănit, însângerat...
De câte ori n-am vrut să sparg
Zăvorul încuiat.

Dar într-o zi, din depărtări
Și-atâta de aproape
Sărutul tainicei chemări
Mi-a strălucit pe pleoape.

Și am văzut că ușa Ta
A fost mereu deschisă,
Iertarea-n prag mă aștepta
În palma Ta întinsă.

O, Doamne...
Când m-ai primit în Casa Ta
Am plâns întâia oară,
Am plâns pe cei din urma mea,
Pe cei rămași afară.

Am plâns pe cei ce rătăcesc
Sub bolta-ntunecată,
La ușa Ta apoi se-opresc
Și cred că-i încuiată.

O, Doamne...
Am plâns pe cei îngenunchiați
În pragul Casei Tale,
Cei doborâți și-nsângerăți
Ce lupi le dau târcoale.

Am plâns pe cei care privesc
Fereastra-Ți luminată,
În luciul ei se oglindesc
Și nu-ndrăznesc să bată.

O, Doamne...
Îmi plec genunchii la pământ
Și-un lucru doar îți cer,
La ușa Templului Tău Sfânt
Să mă așezi străjer.

Când v-a venii un cerșetor,
Un om flămând, hoinar
Am să-i aduc un colțișor
Din pâinea de pe-altar.

Un om din crâșmă de-o-ncerca
Târându-se să iasă
L-oi înveli cu haina mea
Și l-oi culca în casă.

O, Doamne...
Un orb la porți de s-ar opri
I-oi fii toiag pe cale
Și ochi să-i fiu să-i pot citi
Cuvântul gurii Tale.

Un hoț fugar de-o încerca
Să scape de osândă
Puțin doar ușa-i voi crăpa
‘Năuntru să se-ascundă.

O păcătoasă de-oi afla,
Ce lumea o alungă,
Sub cruce o voi așeza
Păcatele să-și plângă.

Un frate de-o-ncerca, apoi,
Din Templul Tău să iasă
Cu drag să îl aduc-napoi,
Să îl întorc acasă.

O rândunea de-o rătăci
De casa părintească
În Templul Tău o voi primi
Un cuib să-și construiască.

O, Doamne...
Trimite robii Tăi cei buni
Cu candelile aprinse
S-aducă orbii-acestei lumi
Pe porțile deschise.

Un singur lucru vreau să-Ți cer
Stăpâne, încă o dată:
Îngăduie-mi să-Ți fiu străjer
La poarta-Ți descuiată.

RUGĂCIUNE PENTRU FIUL MEU
(Cântare, pe melodia "Așa cum sunt")

Îți mulțumesc neâncetat
Că m-ai iubit și m-ai iertat
Și m-ai sfințit, O, Domnul meu
M-ai făcut fiu de Dumnezeu.

Pe fiul Tău Tu L-ai jertfit
Dar mie-un fiu mi-ai dăruit
De multă vreme mult dorit
O, Domnul meu, fii preamărit.

Te rog acum pentru el
Să îl primești de mititel
Să-l iei, Doamne, sub brațul Tău
Și să îl aperi de cel rău.

Să-l crești doar în lumina Ta,
Ferește-l de ispita rea
Ferește-l de prieteni răi
Și-apropie-l de sfinții Tăi.

Blestemul ce eu l-am purtat
Să fie, Doamne-ndepărtat
Și Duhul Tău cel Sfânt de-acum
Să fie-al meu și-al lui stăpân.

Iar eu, Doamne, și fiul meu
Să fim alătura mereu.
Cu Tine pe acest pământ,
Cu Tine sus, în cerul sfânt.

1999 Perth Australia de Vest

AȘA... ȘI-AȘA...

Se-ntorcea un om pe cale
De la crâșmă, pe-nserat,
Clipocind în ploaia mare
Mort de frig și mort de beat.

S-a împiedecat de-o piatră
Și-a căzut cu susu-n jos.
Să se scoale nu mai poate
Nici n-ar fi de vreun folos.

Deci, a sforăit în voie
Două ore și jumate
Tăvălindu-se-n mocirlă
Când pe burtă, când pe spate.

S-a trezit în miez de noapte
Mort de foame și-nghețat
Și, șontâc, șontâc, spre casă
Îngrozit, s-a îndreptat.

Căci nevasta îl așteaptă,
Pocăită de curând,
Cu un sucitor în mână
Și scânteii pe nări scoțând.

Nici n-a apucat, săracul,
Să-și atârne șapca-n cui
Că o sută de ibrice
Au zburat în capul lui.

Îmbrâncit pe ușă-afară
Iar în ploaie, iar în frig...
"Dacă asta-i pocăință...(hâc!)
Nu e bună de nimic..."

S-a culcat pe pragul ușii
Bucuros că e ateu
Iar nevasta, la căldură,
Se ruga lui Dumnezeu.

Asta le era viața,
Omul blestemându-și soarta,
Ea cu Biblia-ntr-o mână
Și cu sucitoru-n alta.

Până într-o zi, femeia
Neputând să mai trăiască
S-a apropiat de pastor
Rugându-l s-o sfătuiască.

El i-a ascultat pricina
Clătinându-și fruntea sa.
I-a șoptit apoi în taină:
"Tu să faci așa... și-așa..."

Alergând acas', femeia
Domnului s-a închinat.
Iată, vine și bărbatul
Pe furiș și mort de beat.

Ea întinde mana-n grabă
Sucitorul să îl ia
Dar păstoru-i vine-n minte:
"Tu să faci așa... și-așa..."

“Dragul meu bărbat, pofteste,
Apă caldă am să-ți pun
Iată, baia te așteaptă
Cu șampon și cu săpun.

Iar apoi îți fac o ciorbă
Cum n-am făcut niciodat’
Și cearșafuri moi și albe
Am să îți aștern pe pat.”

Și n-au fost doar vorbe goale,
Ea la lucru s-a încins.
El credea că-i somn de noapte
Și că totul e un vis.

Dar în zori deschide ochii...
E-îmbrăcat în pijama!!!
Iar alături, pe măsuță
O ceșcuță de cafea!!!

A plecat de-acas’ cu gândul
C-a avut un vis ciudat,
Ori nevasta, din greșală,
Cu-n alt om l-a confundat.

“Am s-o încerc în seara asta!”
Zise omul curios
Și-și turnă în cap o sticlă
Cu vin roșu și spumos.

Și... împleticindu-și pașii
Printre crengi și bolovani
Intră treaz, întâia dată,
După douăzeci de ani.

Ea, văzându-l de departe
Și simțind duhoarea rea
Și-a reamintit de pastor,
“Tu să faci așa... și-așa...”

“Intră dragul meu în casă
Tare mult azi te-am dorit,
Haine calde și curate
Pentru tine-am pregătit.

Și ți-am pregătit cuvinte
Vechi de două mii de ani
Mărturia pocăinței
Sufletului meu sărman.”

La luat apoi de mână
Și cu drag la sărutat.
El, uimit, i-a spus în șoaptă:
“Vreau să știi că nu sunt beat.

Îți promit că de acuma
Nu mai beau pe cât trăiesc
Am o singură dorință,
Și eu să mă pocăiesc.”

Și-apoi, unul lângă altul
Ei luară Biblia
Și-au citit acolo unde
Domnul spune “așa... și-așa...”

ODIHNĂ

Călătoresc străin în lume,
Pribeag, pe-acest pământ străin
Aș vrea să aflu-n loc anume
Și să mă-odihnesc puțin.

Am adunat povara morții,
Mi-e sufletul de trudă plin.
M-am așezat la umbra sorții,
Doar să mă odihnesc puțin.

Isus Hristos mi-întins paharul
Cu viață și iubire plin
Și mi-a șoptit urcând Calvarul:
“Mai stai, mai odihnește-te puțin”.

Când moartea va venii din umbră
Să-mi ceară ultimul suspin
Voi aștepta chemarea vieții
Și-am să mă odihnesc puțin...

STRÂNGEȚI RÂNDURILE

Strângeți rândurile, voi toți din cetate,
Cetatea Sionului fără pereche.
Cercetați beznele până departe,
Păziți-o străjeri din turnul de veghe.

Strângeți rândurile, dușmanul e aproape
E chiar lângă ziduri, e chiar lângă porți.
Să stăm mână-n mână până la moarte
Toți pentru unu și unu pentru toți.

Femei, nu mai plângeți, dușmanul aude.
Nu cereți mâncare, copii de pripas.
În gaura stâncii, sărmane, te-ascunde.
Nici apă, nici pâine n-a mai rămas.

Dar strângeți rândurile, dușmanul nu știe
Că sunt în cetate doar orbi și sărmani,
Doar tineri și fete cu plete bălaie,
Doar văduve și doar copii orfani.

Strângeți rândurile, umăr la umăr
Voi șchiopi și ologi și leproși.
Dușmanul nu știe câți suntem la număr
Nu știe de suntem viteji sau fricoși.

În locul vitejilor de altă dată
Bătrâni și bătrâne pe ziduri am pus.
Copii stau de strajă sub bolta-nstelată
Viteji nu mai sunt, de mult s-au ascuns.

S-au dus pe rând și am rămas doar noi
Ca să păzim Sionul de dușmani.
Suntem răpuși de patimi și nevoi
Și-încărunțiți de trecerea de ani.

Strângeți rândurile, suntem împresurați,
Dușmanii sunt pe ziduri, ne-înconjoară,
Cu haina nopții sunt înveșmântați
Și fără frică-n templu se coboară.

Dar iată că tăcere e pe ziduri,
Vrășmașul tace, zidurile tac.
Apoi pământul geme din adâncuri
Și cerurile-n flăcări se prefac.

Un fulger naște negura tăcerii
Și leagă răsăritul de apus.
O trâmbiță sfâșie perdeaua disperării
Și tunete vuiesc: "VINE ISUS!"

Ologi și orbi, răniți și prunci orfani
Sărmani și goi, ridică ochii-n sus
"Am așteptat, O, Doamne-atâția ani!"
Și inimi strigă-n cor: "VINE ISUS!"

Bătrâni, schilozi, leproșii din cetate
Ce deznădejdea-aproape i-a răpus
Ridică frunțile spre libertate
Și strigă într-un glas: "VINE ISUS!"

Suntem aici, O, Domn al îndurării
Te-am așteptat din vremi fără-apus;
Un singur dor în inimă se zbate
Și o nădejde doar: "VINE ISUS!"

MUGURELUL

Pe-o crenguță-n pomul vieții
Slab, firav și mititel,
Plin de roua dimineții
Apăru... un mugurel.

Mic, plăpând, străin și moale,
Gol, sfios și amortit
Plânge suspinând cu jale:
“Vai!!! Cât sunt de necăjit...”

Am să mor aici de frică,
De-amărât și mic ce sunt.
Orice briză cât de mică
Mă aruncă la pământ...”

Când era cuprins de gânduri
Și de grijuri apăsate
Din a mărilor adâncuri
Soarele s-a înălțat.

“Hei, tu, mugurel, nu plânge”
I-a strigat raza de soare.
“Într-o zi te vei preface
Într-o minunată floare.

Chiar dacă te îngrozește
Viața care te-înconjoară
Dumnezeu te înflorește
Din-năuntru în afară.”

DE STRAJĂ

Doamne...

De ce m-ai deșteptat în miez de noapte
Când somnul împletea visări de vrajă?
Tu m-ai desprins din voaluri moi și calde
Și-n miez de noapte m-ai pus nopții strajă.

Lucește luna-n nori și vântul cântă
Prin crengi îngreuiate de-întuneric.
E-atâta pace-n jur, o pace sfântă
Și miezul nopții doarme somn feeric.

De ce m-ai deșteptat la miezul nopții?!
E-atâta liniște și dragoste și pace...
Pot chiar să simt atingerea tăcerii,
Pot să ascult cum necuprinsul tace.

***

Tace? Parcă desprind din noapte o chemare,
Un strigăt surd se-aude de departe.
Nu e suspinul de privighetoare,
E-un geamăt incolor, un strigăt: "Fratee..."

"Frate..." aud din nou chemarea,
"Cum ai ajuns acolo, spune-mi taina
De e vreo plată, de e de vânzare
Ti-o cumpăr eu de-ar fi să-mi vând și haina..."

"Sunt păcătos cum n-a fost niciodată..."
"Sunt părăsit..." "Sunt rătăcit pe cale..."
"Nu mă lăsa..." Lumina îmi arată..."
"Nu pot..." "Nu mă lăsa..."

Doar plâns și jale.

Un glas se suprapune peste altul,
Sunt pretutindeni, glasuri ale morții
Iar eu îngenunchez în lacrimi calde...
De ce m-ai deșteptat la miezul nopții...?

Doamne...
Din somn de ce m-ai deșteptat?
Ca să-mi arăți prin glasuri fără nume
Infernul hâd din care m-ai salvat
Când m-ai desprins de-amăgitoarea lume...

Aud plângând la margine de moarte
Copii ce nu s-au născut niciodată'
Jeliți de mame-n sânge-îndoliate
Ce niciodată nu i-au sărutat.

În jurul meu doar glasuri disperate
Răsar și mor în adâncimea nopții:
"Nu ne lăsa aici căci ne ești frate,
De-aici te-ai ridicat, din umbra morții..."

Ating cu mâini curate perne moi
Și-ascund în suflet al durerii plâns.
Câți frați ai mei sunt încă în noroi?
Pentru câți frați speranța a apus?

Câte surori își vând eternitatea
Vânzând-și trupul la un colț de vis?
Câți frați ai mei sunt fără libertate
Și-și plâng durerea într-un cerc închis?

Ating cearceafuri albe cu beteală
Și raza lunii blânde-mi dă ocol.
Oare câți frați ai mei, răpuși de boală
Își au odihna pe pământul gol?

Doamneeeee...
Sunt frații mei din vremile apuse,
Sunt frații mei din aburul beției,
Sunt frații mei cu venele străpunse,
Sunt frații mei, vlăstare-ale mâniei...

De ce m-ai deșteptat în miez de noapte
În camera cu geam către grădină?
M-ai așezat pe așternuturi albe
Dar sufletu-mi se zbate în țărână...

O, Domnul meu, pe deal la Golgota
Din rănile-Ti a curs un sânge sfânt.
Îți cer, O, Doamne, nu dreptatea Ta
Ci mila sângelui pe-acest pământ.

O, Doamne, între doi tâlhari erai
Acolo sus, pe cruce la Calvar.
Pe unul l-ai luat cu Tine-n rai.
Eu, Doamne-l plâng pe celălalt tâlhar.

O, Doamne...
Rămân aici de strajă-n miezul nopții
Și-mi număr rugăciunile uitate...
Aduc înaintea Ta din groapa morții
Glas după glas și frate după frate:
Ion, Vasile, Alex, Stelian, Dan, Ion... I...o...n...

1999 Perth, Australia de Vest.

UN PAHAR CU APĂ RECE...

M-am ridicat din așternut la ora trei dimineață. Am băut un pahar cu apă rece. M-am bucurat că eram treaz, că puteam gândii, eram echilibrat și o mare pace se odihnea peste mine. Starea de har în care eram mi-a alungat somnul, parcă m-am simțit copleșit de recunoștință și de neputință.

Doamne, îmi plec genunchii să-Ti mulțumesc și să Te rog... Ce să te rog? Ce-aș mai putea dori? Tu mi-ai dat mai mult decât am putut să-mi imaginez, nu mai vreau nimic, nu mai vreau nimic pentru mine.

Te rog acum în acest ceas al nopții pentru frații mei lăsați în urmă, în noaptea disperării. Au rămas acolo, Doamne, mă simt vinovat că nu i-am putut trage după mine... Ce pot eu? Sunt un biet nimic, dar Tu, Doamne, Tu ești Creatorul Universului. La Tine totul este cu putință. Îți cer, Doamne, în această noapte

viață în loc de moarte,
alinare în loc de suferință,
mântuite pentru frații mei,
mântuire pentru surorile mele
rămași în lanțuri, rămași în noapte.

Este unul la spital. O, Doamne, alcoolul i-a fărâmițat ficatul și i-a perforat stomacul, iar diavolul este la pândă, cu ochii pe el. Doamne, pentru un strop de apă vie, pentru acest om mă rog în acest timp de noapte târzie.

Am un frate la balamuc... O, Doamne, atinge-i mintea și dă-i un strop de apă din izvorul apei vieții. Îi trebuie așa de puțin... Dă-i

numai cât să prindă-n pumni și să ducă la buzele-i uscate... Ai milă, Doamne...

Am un frate la închisoare. Am mai mulți frați la închisoare, și surori... Fără speranță, fără drepturi, fără glas. Sunt apăsați sub povara păcatelor, nu mai văd nici o ieșire. Isuse, Domnul meu, din izvorul care a curs pe Golgota un strop să cadă peste păcatul lor. Acum, în acest ceas din noapte scapă măcar un suflet din lanțuri. Măine am să-Ți cer altul, și apoi altul... Să mi-i dai pe toți, O, Doamne, pe toți acești prinși de război, pe toți, Doamne.

Am o soră care acum trebuie să fie în lumea coșmarelor. O văd în întuneric, își caută o venă să și-o străpungă, să injecteze saliva diavolului în sângele ei... Oprește-o, Doamne, oprește-o... Ai milă...

Alt frate al meu se zbate în pat la acest ceas al nopții... A înghițit multe somnifere ca să substituie alcoolul care aproape i-a distrus amândouă picioarele. Îl văd... s-a ridicat în capul oaselor... Lângă pat are o cărămidă; o ridică, o pune între genunchi și începe a o izbii cu pumnii. Cu dreptul, cu stângul, cu dreptul, cu stângul... Pumnii îi sângerează el totuși lovește cărămida plină de sânge cu pumnii, încă o dată, încă o dată, și iar... Cu cine te lupți, frate drag?! Cu cine? Oprește-l, Doamne, este o luptă fără șansă de biruință... Luptă Tu pentru el, Domnul meu, Viteazul meu...

Și eu stau aici, fără putere să-i ajut. Stau și plâng înaintea Ta. Plâng pe frații mei care au rămas în urmă, în lanțuri, în noapte...

Ascultă-mi rugăciunea Domnul meu Isus Hristos. Îți mulțumesc că mă auzi... Îți mulțumesc pentru acest pahar cu apă vărsată înaintea ta împreună cu sufletul meu, ca o jertfă de băutură, înaintea îndurării Tale...
Ai milă, Domnul meu.

Amin

UMBLÂND PE APE CU ISUS

Val după val lovea în barcă,
Cădea șuvoi după șuvoi.
Noi rătăceam sub bolta neagră,
Isus se-apropia de noi.

Câțiva au lunecat din barcă
Și duși de valuri s-au pierdut.
Țipam crezând că-i o nălucă,
Isus venea spre noi tăcut.

În spate-învolverata mare,
În jur doar trupuri tremurânde.
În față-i singura scăpare:
Isus Hristos călcând pe unde.

Pășește Domnu-încet pe ape,
Întinde mâna către noi
Și la limanuri noi ne scoate
Din unda negrului șuvoi.

Am fost cândva în barca morții
Către pieire navigând,
Acum, lângă Isus, cu toții
Ne îndreptăm spre Țărmul Sfânt.

Călătorim spre Țărmul Păcii,
Suntem un nesfârșit convoi.
Tu, ce-ai rămas pe fundul bărcii
Calcă pe ape, hai cu noi.

VEȘTI DE PE FRONT

În linia-întâia m-a pus Dumnezeu
Să lupt în armata cea sfântă
Cu arma în mână în sfântul tranșeu
Sunt gata mereu pentru luptă.

Cândva lanțuri grele de-aramă purtam
Fiind rob vândut disperării.
Cândva împotriva Luminii luptam
Războinic în oastea pierzării.

Dar într-o zi Isus m-a chemat:
“Hai, vino, te scap de robie
Vei fii de acuma un fiu de-împărat,
Să-mi fii slujitor numai Mie.”

Și Domnul m-a pus lângă fii de-împărat
În linia-întâia de luptă
Armură și spadă și scut El mi-a dat,
Vrăjmașul nu mă înspăimântă.

Stăm umăr la umăr în oaste cea sfântă
Cu toți ca un singur oștean
Cunoaștem dușmanul ce ne înfruntă
Avem de luptat cu satan.

În linia-întâia, când lupta e-n toi,
Un pas înapoi noi nu dăm
S-audă și cerul și iadul de noi,
Alături de Domnul luptăm.

PUNE DOAMNE LA O PARTE

(Cântare, pe melodia
"Veniți creștini la rugăciune")

O, Pune Doamne la o parte
Tot ce-i rău în viața mea,
Tu norii negrii îi desparte
Și luminează-n noaptea grea.

O, pune Doamne la o parte
Nemulțumiri și îndoieli,
Firea mea Tu s-o dai la moarte
Și în iubirea-Ți să mă speli.

O, pune Doamne la o parte
Ura mea veche de-altă dat'
Fă ca viața mea să poarte
Veșmântul Tău de in curat.

O, pune Doamne la o parte
Regrete, temeri, întristări
Și cu a Duhului Sfânt șoapte
Tu cheamă-mă din depărtări.

O, pune Doamne la o parte
Durerile din pieptul meu
Dă-mi bucuria mântuirii
S-o am în inimă mereu.

Amin

BALADA OILOR DE TĂIAT

Vin de la munte în jos, vin oile de tăiat,
Vin prin vad alunecos, prin loc neumblat,
Vin în număr neștiut și necunoscut,
Din tărâm de viață fug către mormânt.

Vin în număr mare prin țărâna sorții,
Prin arșița urii, prin valea umbrei morții.
Cu sutele, cu miile, cu sutele de mii
Vin din munții înalți, din bălți, din câmpii.

“Încotro vă duceți...
oi fără păstor...?”

“Către moarte mergem, către abator!
Lupul ne conduce... Lupul mi-e păstor...”

Am fost o turmă mândră
când am fugit în noapte,
În jurul nostru lupii
ne conduceau la moarte.
Am fost o turmă mândră cu clopote la gât.
Primim din gura morții sărut după sărut...”

“Unde vă sunt miei
turmă de tăiat,
oi de aruncat...?”

“S-au rătăcit prin pietre, prin văile adânci,
S-au strecurat prin peșteri, printre stânci.
Cei ce-au rămas în viață, păstorul i-a vândut,
I-a părăsit prin mlaștini, i-a pierdut...”

E greu pe drumul plin de ură și de spini...
Suntem rătăcitori printre străini.
O turmă obosită, bolnavă și flămândă
Poate nici gura morții nu vrea să ne ascundă.”

“Pentru ce sunteți date pieirii
Și nenorocirii, oi fără păstor
În drum spre abator...?”

“Noi L-am hulit pe Domnul vieții
și l-am blestemat,
noi L-am înfierat cu ură
și L-am crucificat...
am prădat, am mințit,
am ucis și-am jefuit,
ne-am închinat soarelui,
ne-am închinat stelelor,
ne-am închinat la pământ...
și L-am hulit pe Domnul Sfânt...”

Fuge turma groazei, cea mai ticăloasă,
După ea alunecă moartea nemiloasă.
Lupul îi conduce prin râpe de sare,
Prin blestem și jale, drum fără scăpare...

“Mai ai vreo nădejde,
Turmă rătăcită...
De lupi amăgita...?”

Fuge turma-n noapte, drum fără lumină
Din vremuri uitate amintiri suspină
Amintiri ce moartea încă n-a răpus,
Ultima nădejde, ultima scăpare...

MILA LUI ISUS.

Doar ecou rămâne, turma fuge-n vale:
“Așteptăm pe Isus să ne iasă-n cale.
Să ne taie drumul către abator.
Va răpune lupul, ne va fii păstor...

Păstoor...

Păstooooor...”

Fuge turma morții, se coboară-n jos.
Drum fără scăpare, drum fără folos.
Doar dureri și lacrimi e pe calea lor,
Turmă rătăcită, oi fără păstor.

Ai milă, Doamne, ai milă.

PĂSTORUL TRIST

Cu o vreme în urmă
Dumnezeu m-a chemat:
“Constantine, ieși afară din turmă
Mergi și adună oile de tăiat.

Oile slaba, doar piele și oase,
Oile negre, pierdute prin lume,
Oile cele mai ticăloase.
Să le aduci la pășune.”

Am pus Domnului o întrebare
Scoasă dintr-un suspin:
“Doamne, mai este vreo-o scăpare?
Sunt oi de jaf, de pradă și de chin...”

Domnul mi-a răspuns: “Ai uitat?
Și tu erai în drum spre abator.
Caută-Mi acum oile de tăiat,
Te fac păstorul lor.”

De atunci pasc oile de tăiat.
Păstor trist, tăcut...
Cu suflet greu, înlăcrimat,
Neânțeleș, necunoscut...

DE CE?

De ce Isus, din veșnicie
S-a coborât pe-acest pământ
Și-a fost născut în ieslea rece
În trup de prunc firav, plăpând?

De ce Isus a frânt o pâine
Și-a împărțit-o la popor?
De ce și-a frânt pe cruce trupul
Spre mântuirea tuturor?

De ce Isus te cheamă astăzi
Să-ți dea al nemuririi har?
Fiindcă-a urcat și pentru tine,
Sub cruce, dealul spre Calvar?

Iar sângele I-a curs în valuri
Învolburate și fierbinți
Pentru aceia ce-n păcate
Cu lanțuri grele sunt robiți.

Tălharul de pe lemnul crucii
S-a dus cântând în Paradis
Când Domnul i-a iertat păcatul
Și poarta vieții i-a deschis.

Isus Hristos și azi așteaptă
La ușa ta, sărman hoinar.
Primește-L dar, de astă dată,
Și nu respinge-al vieții har.

...CIP... CIRIP...

Domnul le-a creat pe păsări
Fără grijă-n astă lume
Nici să sape, nici să are,
Nici recolte să adune.

Le-a lăsat să zboare-n voie
Între cer și-ntre pământ,
Să înalțe către slavă
Mulțumiri prin al lor cant.

***

Două păsări, două vrăbii
Fără griji, fără nevoi
Ciripeau sub bolta largă –
Vrabia și-un vrăbioi.

În picaj perechea-ajunse
Pe un stâlp de telegraf.
El, pe ciocul ei, depuse
Un sărut autograf.

Și i-a zis: “Hei, vrăbiuță,
Nu e bine cum trăim.
Hai în zbor la primărie
Și să ne căsătorim.”

“Da”, răspunse vrăbiuța,
“Și-om avea o nuntă mare...!
Deci să alergăm să strângem
Toate cele necesare

O să invităm la nuntă
Multe păsări din zăvoi,
Găinușile de curte
Și pe nenea Pițigoi.

Cântăreț din țări străine
Vom chema un papagal,
S-auzim și tamburine
Nu doar cobză și chimval.”

Cu aceste planuri bune,
Despărțindu-se în pripă,
Ei s-au apucat s-adune
Tot ce cade... sub aripă.

Ciuguleau de dimineață
La o moară lângă sat
Apoi se opreau în lanul
Cu grâu bun de secerat.

Trilul lor din zorii zilei
S-a schimbat într-un căscat
Ciripitul lor de slavă
Într-un nesfârșit oftat.

Aripioare zdrențuite,
Ciocul plin de julituri,
Ochișorii plini de lacrimi,
La lăbuțe bătături.

Se-odihneau puțin pe-o cracă
Și-o luau iar de la-început.
Dumnezeu privii spre păsări:
“Asta Eu nu v-am cerut!”

În sfârșit, au strâns atâta
Cât ei și-au planificat
Și zburând spre primărie
Pupăza i-a cununat.

Și-au întins o nuntă mare
Cum n-a mai fost în zăvoi
Iar întreaga adunare
A zis: “Halal vrăbioi!”

După nuntă, vrăbiuța,
La ureche, suspinând,
Ciripind, i-a spus în șoaptă:
“Iarna vine în curând.

Ploaia ne-o uda la pene
Și-o să ne îmbolnăvim.
Hai să ne-apucăm în grabă
Și un cuib să ne clădim.”

El i-a spus: “Da, ai dreptate!”
Și pe dat’ s-au apucat
Din crenguțe și surcele
Un cuib mic și-au ridicat.

După-o vreme, vrăbiuța,
Printre lacrimi i-a șoptit:
“Dragul meu, cuibarul nostru
E așa de prăpădit...”

Uite-o pe cumătra Barză
Are-o casă cât un han
Și ce casă cu piscină
Are domnul Pelican.

Să zburăm din zori în seară
Cu voință și curaj
Să clădim pe-o creangă groasă
Cuib cu spa și cu etaj!”

Și din nou, din zori în seară
Când mai mult, când doar un pic
Împreună adunare
Bob cu bob și spic cu spic.

Ciugulind de pretutindeni
Unde-un bob era rămas
Se-întâlneau doar câte-o dată
În cuibarul lor de-acas’.

Cuibul cu etaj e gata,
Un palat nemaivăzut.
Dumnezeu privii spre vrăbii:
“Asta Eu nu v-am cerut.”

Într-o seară, de prin lanuri,
Vrăbioiul se-întorcea
Bucuros, cu gușa plină.
Vrăbiuța-l aștepta.

Și-i arată vrăbiuța
Un ou alb și mititel
“Bănuiesc că-n scurtă vreme
V-om avea un prichindel.

O s-avem de-acum nevoie
Să zburăm mai cu folos
Să ne creștem copilașul
Educat și sănătos”.

Deci s-au pus din nou pe treabă
Și cloceau oul pe rând.
Zburau schimburi diferite,
Se-întâlneau din când în când.

De dormit dormeau în fugă
Până-n zori la ora trei
Când lucrau în schimb de noapte
Și luau oul cu ei.

Într-o zi, din coaja mică,
Fără pene și desculț,
Tremurând de frig și frică
A ieșit... un vrăbiuț.

Iar și iar porniră zborul
Agitat și plin de zel
Multe boabe să adune,
Să-l crească pe prichindel.

Să-l hrănească, să-l învețe
Să-l crească pe copilaș
“Adu-i pentru piciorușe
O pereche de-adidași!”

Strică, sparge un perete,
Fă-i un loc cum se cuvine
Adu-n graur să-l învețe
Vreo trei – patru limbi străine.

Zboară iar și-adună paie
Și-un alt cuib din nou ridică
Pentru pui când v-a fi mare
Și pentru-a lui păsărică.

Când își admirau succesul
Ce în viață l-au avut,
Dumnezeu privii spre păsări:
“Asta Eu nu v-am cerut!”

Într-o seară, vrăbiuța,
Gânditoare, i-a șoptit:
“Vezi tu dragul meu, se pare
Că ai cam îmbătrânit.

Aripile-ți sunt slăbite,
Nu mai țopăi ca-n trecut.
O furtună de te prinde
Te aruncă la pământ.

Uite cum pe lângă tine
Zboară toți în sus spre cer.
Fii bărbat cum se cuvine,
Cumpără-ți elicopter!”

Au făcut apoi din frunze,
Din scaietri și păpuriș
O rampă de-aterizare
Tocmai sus, pe-acoperiș.

Au adus elicopterul
Și l-au pus la locul lui
Pe platforma de surcele
De de-asupra cuibului.

Greutatea e prea mare...
Vai!!! Cu toți s-au prăbușit.
Dumnezeu privea la păsări:
“Asta Eu nu v-am dorit!”

Morala: ...Cip... cirip...
Cip... cip...!

Epilog:

Oricât omul o s-adune
Cât trăiește pe pământ
Totul e deșertăciune,
Totu-i goană după vânt.

Perth WA, 2005

ÎN CAMERA DE SUS

Isus ne-așază cina în camera de sus
Cu toți întindem mâna, și cel ce L-a străpuns.

Isus ne e prieten de două mii de ani.
Cine-I era prieten acolo-n Ghetsimani?

Câți I-am cântat "Osana, Mesia mult dorit!"
Strigând apoi cu ură "Să fie răstignit!"

O, Doamne...
Tu ne-ai luat osânda unei trăiri deșarte,
În locul lui Barabas noi te-am trimis la moarte.

Îngenunchiați la cruce, iubindu-Te nespus
Ciocanul și pironul la spate le-am ascuns.

Ca pentru rugăciune genunchiul ne-am plecat
Peste cămașa-Ți sfântă cu zaru'-am aruncat.

Ți-am dat recunoștința și închinarea noastră
Apoi, din întuneric noi Te-am străpuns în coastă.

Șui totuși, sus pe cruce, alătura de Tine
Întreaga omenire într-un piron se ține.

Întreaga omenire se zbate la Calvar
Acolo unde crucea e piatră de hotar.

Întreaga omenire așteaptă un cuvânt
Și ziua când genunchiul să-și plece la pământ

Te-așteaptă milioane de oameni buni și răi
Și criminali și preoți, martiri și-ai lor călăi.

Întreaga omenire e-n camera de sus
Așteaptă a Ta venire, și cel ce te-a străpuns.

COLUMNA LUI TRAIAN
(Poezie dedicată românilor emigranți în
Australia, ori, aiurea, în lumea largă)

Hai să dăm mână cu mână
Este-o vorbă din bătrâni,
Să-învârtim hora străbună
Cei cu inimi de români.

Hai să dăm mână cu mână
Căci suntem români și frați,
Rădăcini ni se-împreună
Jos la poale de Carpați.

Toți ne-am căutat scăparea
Pe acest pământ străin
Urmărindu-ne chemarea,
Urmăriți de un destin.

Toți ne-am încercat norocul,
Fiecare-n felul lui.
Unii ne-am jucat cu focul
Și dogoarea iadului.

Unii fără nici-o frică,
Protejați de-o stea din cer
Și-au zidit cetăți de sticlă,
Un imperiu efemer.

Soarta ne-a împărțit în cete
Și în clase sociale,
Ne-a fărâmițat în secte
Și-n partide rasiale.

Dar durerea cea mai mare
Și regretul cel mai greu
E că-n astă frământare
L-am pierdut pe Dumnezeu.

Fără voie, fără știință,
Urmând fluxul din Apus
Am uitat principii sfinte,
L-am uitat chiar pe Isus.

Ne-am pierdut în alergarea
După bani și-o viață-aleasă
Și-am uitat abecedarul
Celor șapte ani de-acasă.

O româncă ce în țară
Era mamă eroină
Schimbă cinstea în ocară
Pentru-n praf de heroină.

Ne-am unit în comitete,
Ne-am găsit pe stadioane,
Am organizat banchete,
Sărbători, simpozioane.

Am ciocnit un ou de Paște,
De Crăciun ne-am colindat,
Căutându-ne într-una
Nicăieri nu ne-am aflat.

Unii s-au ținut de-o parte:
“O, noi suntem pocăiți,
Suntem ortodocși, catolici
Advențiști ori super sfinți”.

Noi, punându-ne-n chenare
Și-înfruntându-ne mereu
Am fugit unul de altul
Si-am fugit de Dumnezeu.

Hai să dăm mână cu mână
Cât om fi de răi sau buni,
Să ne-întoarcem împreună
La aceeași daci străbuni.

Hai să dăm mână cu mână
La Columna lui Traian.
Suntem cu-împărații Romei
Și cu Decebal de-un neam.

Chiar și-aici, la capul lumii,
Unde harta se sfârșește
Mai auzi pe ici pe colo
Câte-o vorbă românește.

Orice vorbă, orice faptă
Va fii fără de folos
De nu dăm mână cu mână
Lângă crucea lui Hristos.

Decembrie 2000
Perth WA

UNDE TE DUCI, DOAMNE?

I-am urmărit pașii lăsați pe țărnul ud de lacrimi. L-am ajuns la apusul soarelui.

- Unde Te duci, Doamne?

- Mă duc înapoi, la facerea lumii. Vreau să vă trimit ceva din infinit dar am să Mă opresc din loc în loc. Auzi? Este glasul lui Lazăr, Mă cheamă.

- Lazăr e mort de patru zile, Doamne.

Nu, Lazăr este mort de mii de ani, Mă așteaptă de mii de ani, Mă strigă,,,

S-a depărtat de mine ca un susur moale de ape. Pe nisipul ud de lacrimi se conturau urmele pașilor Lui. Eu L-am urmărit pe furiș și L-am ajuns pe Muntele Măslinilor. Era aplecat și scria ceva cu degetul pe nisip. Mi-a șoptit:

- Auzi? Mă cheamă o femeie din mijlocul furiei mulțimii. O vor ucide cu pietre dacă nu-i răspund.

- Dar este o păcătoasă, Doamne... El mi-a întins o piatră:

- Tu aruncă cel dintâi. Ești tu fără păcat? Te-a osândit pe tine cineva?

- Nimeni, Doamne... am răspuns eu.

- Nici Eu nu te osândesc.

S-a depărtat ca o umbră de vis lăsând urmele pașilor Lui pe nisipul ud de lacrimi. L-am urmărit în continuare. L-am ajuns lângă Poarta Oilor, lângă umbra scaldătoarei Betesda. Tulbura apa și mulți bolnavi care se coborau în ea se vindecau. Orbii căpătau vederea, șchiopii umblau. M-am agățat de poala hainei Lui:

- Dar eu, Doamne...? Uită-Te și la mine că n-am pe nimeni să mă apropie de ape și sunt bolnav de mult... și n-am pe nimeni...

Domnul S-a aplecat spre mine:

- Scoală-te, ia-ți patul și umblă, vin-o...

- Da, Doamne, am să fiu mereu pe urmele Tale.

L-am regăsit iar, asculta valurile mării când se îngâna ziua cu noaptea. L-am întrebat:

- Unde te duci, Doamne?

- Trebuie să străbat marea, este undeva în furtună, o corabie învăluită de valuri, purtată de vânturi, lovită de trăsnete. Catargele-i sunt rupte. Auzi glasul cârmaciului? Mă cheamă, are nevoie de mâna Mea...

A dispărut călcând pe valurile mării. Eu am strigat de pe mal:

- Doamne... Te pierd... Cum o să Te mai găsesc acum? Te-ai afundat în marea lacrimilor noastre. Poruncește-mi să vin la Tine pe ape.

- Vino! A fost un tunet? A fost glasul Lui. A fost gândul meu? Am coborât în mare, am trecut-o ca pe uscat.

L-am ajuns din nou lângă porțile cetății. Plângea privind gloatele necăjite și risipite ca o turmă fără păstor. I-am auzit chemarea:

- Veniți la mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Domnul S-a depărtat, lăsând în urmă lacrimi pe nisipul uscat de păcat. L-am ajuns iar, pe înserat, era aplecat asupra unui om căzut în praful drumului, care se tânguia:

- Tată, am păcătuit împotriva Cerului și împotriva Ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiu al Tău... Și Domnul a răspuns:

- O, nu fiule. Tu ai fost mort și ai înviat, erai pierdut și ai fost găsit.

Îngenunchiat în praful drumului L-am rugat:

- O, Doamne, fă-mă o alăută să-ți cânt imnuri cerești, fă-mă un flaut și cântă din mine oilor Tale rătăcite. I-am prins poala hainei și L-am rugat:

- Doamne, ia-mă cu Tine, vreau să Te urmez oriunde Te vei duce. El mi-a răspuns:

- Vei putea bea tu paharul pe care-l beau Eu? Vei putea primii botezul pe care-l primesc eu?

S-a depărtat ca un duh de vis lăsând întrebarea să alunece în urma pașilor Lui rămași pe nisipul uscat de păcate, ud de lacrimile Lui.

Vei putea tu...?

Perth WA 1995

O, DOAMNE
Cântare

(De cântat pe melodia cântecului de închisoare
'Opt ani de chin aveam')

O, Doamne Ție-Ți mulțumesc
Căci Tu ai dat putere
Ai dat Tu minte la nebuni
Și orbilor vedere.

O viață grea de chin aveam
De chin și zile-amare
Nimic în lume nu eram,
Un rătăcit sub soare.

Tu, Doamne, ochii mi-ai deschis
Să văd și eu lumina
Din groapa focului nestins
Tu, Doamne mi-ai prins mâna.

Tu m-ai chemat din bezna grea
Din lacrimi și din jale
Ai pus nădejde-n viața mea,
Mi-ai dat o nouă cale.

Eu, Doamne, stau în fața Ta
Acum și-n veșnicie
În viața-n care voi umbla
Să-Ți fiu o mărturie.

Isuse, vreau să Te mai rog
Privește iar în spate
Mai am un frate care-i orb
Ce în păcat se zbate.

Ridică-l, Doamne din păcat
Din moarte și durere
Căci Tu dai minte la nebuni
Și orbilor vedere.

La Tine, Doamne, vin umil
Cu încă-o rugăciune
Mai am acasă un copil,
Te rog să-l chemi pe nume.

Eu l-am crescut cum am putut
În lumea de păcate
Și niciodată n-am știut
Că-l conduceam la moarte.

Ridică-l Doamne din păcat
Din moarte și durere
Căci Tu pe morți ai înviat
Și-ai dat la orbi vedere.

POATE NUMAI ÎMPĂIAT
(La botezul fratelui meu Viorel O.)

Printre voaluri de-întuneric
Lângă patul mamei sale
Suspinând cu glasul tainic
Stă un om plângând cu jale.

Ochii mamei îi închide
Reci și fără de simțiri
Și îl năpădiră-n minte
O mulțime de-amintiri.

Amintiri despre un frate
Emigrat prin țări străine
Ce cu patru ani în urmă
Mama și-a chemat la sine.

Fratele a dus pe mama
În poporul lui Isus.
Mama a plecat genunchiul
Ridicându-și fruntea sus.

“Ce-au făcut cu ea acolo,
Nu știu ce i-au dat să bea...”
Gândea el, “dar la venire
Nu mai era mama mea.

I-au luat ‘obiceiuri sfinte’
O țuică să nu mai bea,
Și vorbirea dinainte
Și ghicitul în cafea.

Căci mergând în țara-aceea
Și intrând în adunare
A ajuns de râsul lumii,
Moartă fără lumânare...”

Ea la cap avea o Carte
Adusă din depărtări,
Biblia, Scriptura sfântă
Și o carte de cântări.

El, c-o mână amorțită,
Calm, a scos dintr-un sertar
O scrisoare prăfuită
Ce-o citise iar și iar.

“Dragă frate”, el citește,
“De pe-aici, din depărtări
Sfinte salutări primește,
Har și binecuvântări.

Te invit pentru o vreme
Oaspete în casa mea
De nimica nu te teme...
Pocăința nu se ia.

Și-n aceste vremuri, poate
Domnul se va îndura
Și mulțimea de păcate
Și greșeli îți va ierta.”

Tremurând în întuneric
Omul zice-n gândul său:
“Să se pocăiască hoții,

Eu nu sunt așa de rău

Am să stau c-o sticlă-n mână
Și c-o mândră-alături.
Viața-i scurtă, moartea vine,
Voi trăi în țara mea.”

Și plângând la capul moartei
Înghețat și-îndurerat
A jurat că-n țări străine
V-a pleca... doar împăiat!

Însă-n țara-îndepărtată
Jertfă sfântă se-nălța,
O Biserică întreagă
Zi și noapte se ruga.

Frați pe care nu-i văzuse
Niciodată-n viața lui
L-aduceau și zi și noapte
Înaintea Domnului.

Mii de rugăciuni adus-au
Lângă crucea lui Hristos:
“Doamne, scapă de satana
Acest suflet păcătos.”

Într-o zi când omul nostru
Avea sfat cu-ai lui feciori
Unul l-a-îndemnat: “Hei, tată,
Du-te peste mări și țări

Noi vom îngriji de casă
Poți lipsi chiar și un an
Du-te și colindă lumea,
Nu te costă nici un ban!

C-o așa ofertă-n viață
N-o să te mai întâlnești
Ți-oi găsi pe-acolo-o soață
Dar... să nu te pocăiești!!!

O-întrebare mai rămâne –
Să n-ajungi acolo beat.
Cum să faci așa minune?
Poate numai împăiat!”

Totuși, iată că-ntr-o noapte
Îmbrăcat ‘la patru ace’
În aeroport, cu bine
Apariția își face.

Iar Biserica-l așteaptă
Lângă fratele mai mic.
El, atunci pășește-n scenă
Ca Vasiliu Birlic.

Dă din ochi și dă din coate,
Spune-o glumă cu perdea,
Vorbe vechi și deochiate
Ies din ‘visteria’ sa.

Se sucește, se-învârtește,
Spune una, spune alta,
Nu îl mai cuprinde vesta

Și-l strânge la gât cravata.

Pastorii-l binecuvântă,
Frații-i spun 'bine-ai venit'.
Fratele lui îl sărută
Pe-un obraz nebărbierit

Și, cu ochii plini de lacrimi
O decizie-a luat:
'Am să te aduc la Domnul
Fie chiar și împăiat.'

Au ajuns apoi acasă
Pe la patru dimineața.
Pufăind dintr-o țigară
I se luminează fața.

Ochii-n frigider și-i scapă:
"Unde este berea mea?
O țigară merge bine
Cu o ceașcă de cafea.

Am plecat din România
De mizerie să scap
Și cât timp voi sta pe-aicea
Am de gând să-mi fac de cap!!!"

Fratele mai mic se-așază
Pe un scaun lângă el
Și îi spune cu durere:
"Hai s-o luăm mai ușurel.

Douăzeci de ani aproape
Sunt de când nu ne-am văzut.
Nu mai sunt ce-am fost odată,
Vreau să uit prin ce-am trecut.

De vreo șase ani, alcoolul
Dumnezeu mi l-a luat,
De tutun și alte patimi
Domnul m-a eliberat.

Casa mea e fericită,
Fără griji, fără nevoi.
Vrei să-mi pui în mână sticla
Și să mă-întorci înapoi?

Vrei să iau ca mai-înainte
Drum de chin și de păcat
După ce Mântuitorul
Viață nouă-n dar mi-a dat?

Este timpul tău acuma
A venit și vremea ta,
Lui Isus întinde-I mâna
El de iad te va scăpa.”

Fratele căzu pe gânduri
Cercetat de Duhul Sfânt
Și simții o grea povară
Apăsându-l la pământ.

Își văzu întreaga viață
Irosită în păcat
Și c-o voce neștiută

Sufletul și-a descărcat:

“Cu treizeci de ani în urmă
Mă-întâlnisem cu Isus
Dar m-am rătăcit în lume
Și satana m-a răpus.

Am trăit o viață-amară
Printre spini și bolovani,
Un cadavru pe picioare
Am umblat treizeci de ani.

Azi, în inima mea, frate,
E-un pustiu nemărginit
Tare-aș vrea să scap de moarte
Să fiu și eu mântuit.

Mâine am să merg cu tine
Sus, la Casa lui Hristos
Poate Domnu-o să mă ierte
Că sunt tare păcătos...”

Și-au plecat apoi genunchii
Lângă crucea Domnului
Chiar când soarele-și lua locul
Sus, pe bolta cerului.

Epilog

O-întrebare aș mai pune
Fratelui de-acum scăpat:
“Te-ai întoarce iar în lume?”
“Poare numai împăiat!”

Februarie 2001 Perth WA

CINE-I SFÂNT SĂ SE SFINȚEASCĂ

Cine-i sfânt să se sfințească
Curățindu-și toată vina
Într-o lume apostată
Ce-o sfințește heroina.

Cine-i sfânt să se sfințească
Din acest popor ateu
Care-a ridicat alcoolul
Dincolo de Dumnezeu.

Cine-i sfânt să se sfințească
Dintr-o lume adulteră
Ce se-îmbracă în păcate
Ca-ntr-o haină efemeră.

Cine-i sfânt să se sfințească
Lângă ultimul tâlhar
Viața-întreagă să-și jertfească
Pe al Domnului altar.

Cine-i sfânt să se sfințească
Lângă porțile Sodomei,
Mintea să și-o înnoiască
De putreziciunea Romei.

Cine-i sfânt să se sfințească
Chiar în așternutul său,
Chiar în somn să-și amintească
Că-i copil de Dumnezeu.

Cine-i sfânt să se sfințească
Lângă crucea lui Hristos.
Viața să și-o dăruiască
Pentru-n suflet păcătos.

Cine-i sfânt să se sfințească
Ridicându-și fruntea sus
Așteptând, pe nori de slavă
Revenirea lui Isus.

CU CINE NE LUPTĂM?

Cu sabia în mână în noapte-înaintăm
Cu toții împreună, dușmanul să-înfruntăm.

Înaintăm prin noapte din patru zări de-o dată
Cu sabia în mână și fruntea aplecată.

Când s-a crăpat de ziuă, pe câmpul de război
Nu s-a văzut vrășmașul ci eram numai noi.

Armată obosită cu sulița plecată,
Cu sabia în teacă, cu fruntea-întunecată.

Și pentru că dușmanul era de mult învins
Frate cu frate luptă în drum spre Paradis.

Anul 2000 Perth WA

INVITAȚIE

Prieten drag, te-am invitat la nunta mea.
Tu n-ai venit, ai refuzat.
Ți-aș fi trimis un taxi să te ia,
Să te ridice chiar din pat.

Prieten drag, te-am invitat la BBQ.
M-ai refuzat și n-ai venit.
La masa mea n-ai fi găsit rachiu
Și poate te-ai fi plictisit.

Prieten drag, am vrut chiar să te cumpăr
Și-apoi să te trimit la Dumnezeu.
Dar Domnul m-a bătut pe umăr:
“Hei, nu primesc coletul tău,”

Prieten drag, ți-am scris chiar o scrisoare.
Să-ți spun acuma ce scria în ea,
Te invitam la evanghelizare,
O limuzină albă te-aștepta.

Prieten drag, o șansă tot mai ai,
Mai este har, mai ai noroc.
Te chem să vi cu mine-n rai,
Te-aștept la scară într-un car de foc.

O VESTE BUNĂ

Prieten drag, să-ți amintești neâncetat
Chiar dacă ești bolnav ori sănătos,
Chiar de ești cerșetor sau om bogat,
Ești doar un simplu păcătos.

Privește-ți mâinile...

O pulbere de aur pe degete-ți lucește
Privește-le în soare, apoi lasă-le-n jos.
Ce scrie-n palmă, hai citește,
'Sunt doar un simplu păcătos.'

Privește-ți picioarele...

Așa de grăbite încotro aleargă?
Noaptea în sus iar ziua în jos...
Stângul pe dreptul vrea să-l întreacă
Pe drum alunecos și păcătos.

Privește-n tine însuși...

Dacă mai poți oprește-te o clipă,
Privește înlăuntrul tău.
Găsește undeva o lupă,
Încearcă să-L zărești pe Dumnezeu.

Poate S-a dus și nu mai e în tine
Chiar lupa este fără de folos,
Ba, poate îți descoperă mai bine
Că ești un simplu păcătos.

Prieten drag, îți dau o veste bună
Nu dispera deși ești păcătos
Chiar de-ai ajuns cu fața în țărână
Curaj, întinde mâna spre Hristos.

BALADA SUFLETULUI ÎNDRĂGOSTIT
Pentru ce te mârnești, sufletul meu
Și gemi înlăuntrul meu?
Nădărduește în Dumnezeu
Și laudă-L mereu.
Îmi sfârâmă oasele întrebarea:
'Unde este Dumnezeuul tău?'

Îmi înalț privirea către cer...
Te aștept, Doamne, să vii din cer,
Prin norii ce se nasc și pier...
Știu de ce plângi sufletul meu
Înlăuntru meu,
Plângi de dorul lui Dumnezeu.

Stau culcat cu fața la pământ,
Cu ochii în pământ...
Sunt doar o mână de pământ
Și tot ce mișcă înlăuntrul meu
E aburul lui Dumnezeu.

Iată valul... cum cheamă alt val...
Încă unul și încă un val...
Aud vuietul căderii mele,
Nu mai ajung la mal...
În spuma mării mă topesc...
Doamne, cât de mult te iubesc.

Ca un cerb îngenunchez lângă izvor,
Sorb apă din izvor,
Strop după strop, fior după fior,
Conturul feței mele dispare incolor,
Buzele-mi sorb mereu, mereu...
Sorb apa vieții din palma lui Dumnezeu.

UN BOB DE GRÂU

Îți mulțumesc, O, Doamne Sfinte
Că pâinea zilnică mi-ai dat.
'Cui mulțumești? Hei, fii cu minte!'
Un duh străin m-a înfruntat.

'Ce-aduci atâta reverență
Și slava ta o dai la Altul?
La cât te scoli de dimineață?'
Eu am răspuns: 'la ora patru.'

'Și-apoi, din zori și până-n seară
ce învârtești?' 'Muncesc din greu.'
'Și pentru pâinea asta-amară
Tu-I mulțumești lui Dumnezeu?

Ha! Ha! Dă mulțumire multă
Picioarelor care te poartă
Și mâinilor care frământă
Plămada albă din covată.

Tu ești acel ce porți povara
Blestemului cel vechi și greu.
Tu meriți lauda și fala.
De ce-L slăvești pe Dumnezeu?

De ce nu te închini la soare
Ce de pe boltă te-încălzește?
Pământul ce-l calci în picioare,
Sărută-l că el te hrănește.

În loc să te înalți pe tine
Tu-I mulțumești lui Dumnezeu
Pentru un colț uscat de pâine
Ce-ai scos-o prin efortul tău,
stropită cu sudoarea ta?
Mă faci să râd... Ha, Ha, Ha, Ha!!!'

Când s-a sfârșit această zarvă
O clipă fără să aștept
Un bob de grâu am scos în grabă
Din buzunarul de la piept.

Un bob de grâu purtam cu mine
De mii de ani, ca legământ,
Simbol al dragostei divine
Și-al abundenței pe pământ.

Eu nu pentru postava plină,
Nu pentru cocă-am mulțumit,
Nu pentru praful de făină
Sau drojdia ce l-a dospit

Nu pentru un ulcior cu apă,
Nu pentru pulberea de sare,
Nu pentru flacăra din vatră
Îmi plec genunchii-n închinare.

Dar pentru-acest bob fără seamăn
Ce poartă-n el mister divin
Cu mulțumire și cu teamă
În fața Domnului mă-închin.

PĂSTORAȘUL

Am ajuns în miez de noapte
Primul la aerodrom.
Mi-am găsit un loc de-o parte
Să mai trag un pui de somn.

Vine un păstor din țară
Așteptat de multcel
Cu soția, cu copiii,
Cu cățel și cu purcel.

Și ne-am strâns cu mic, cu mare
Multe suflete-împreună
Chiar întreaga adunare
Din Biserica română.

Iată-l, vine Păstorașul
Cu Filică lângă el
Iar soția îl urmează
Cu al doilea prichindel

Sunt frumoși și foarte tineri
Și nespuse de fericiți
Noi, cu drag le strângem mâna:
"Fiți în Perth bineveniți."

Apoi, cu Păstoru'-n mijloc,
Într-un cerc ne-am adunat
Și cu inimă smerită
Domnului ne-am închinat.

Au trecut în zbor trei zile
Și duminica-a venit.
S-ascultăm pe noul pastor
La-închinare ne-am grăbit.

Toți așteaptă vreo minune,
Vreun cuvânt miraculos.
El deschide-încet Scriptura
Liniștit și tacticos.

Toți se-așteaptă să audă
Strigăte din Ierihon
Însă el citește despre
Pildele lui Solomon.

Despre-un șoricel de munte
Înțelept nevoie mare
Și-o furnică ce-și adună,
Pentru iarnă, de mâncare.

De-un păianjen ce trăiește
În palate-împărătești
Dar ce locul și-l găsește
Și-n bordeie țărănești.

Și explică Păstorașul
Luminat de Duhul Sfânt
Că aceste mici ființe
Sunt lumini pe-acest pământ.

Dacă-o ceată de lăcuste
Una sunt, fără-împărat
Una să fim noi în Domnul
Care ne-a răscumpărat.

A vorbit în ziua-aceea
Fiecare ce-a știut
Însă eu m-am dus acasă
Luminat de un cuvânt.

Un cuvânt știut de mine
Dar scăpat de sub privire
Și anume: "Să ne spunem
Adevărul, în iubire."

Și cu adevăru'-acesta
Noul Păstoraș aleargă
Când la unul, când la altul,
La Biserica întreagă.

Și cu adevăru'-acesta
Ca al vieții etalon
Păstorașul vrea să surpe
Zidurile-n Ierihon.

Adevărul în iubire
E iubirea-ntr-adevăr
Domnul dragostei să-i fie
Zi de zi în ajutor.

Amin

Păstorului Florin Iancu,
la venirea în Perth, anul 1999

ÎMPLINIRE

(La botezul tânărului Ed A.)

Acum, Isus îmbracă trupul tău
Cu har divin ce picură de sus.
Acum se rupe binele de rău
Se rupe răsăritul de apus.

Cum aurul întâi prin foc se trece
Și tu ai fost trecut prin focul vieții.
Cum dimineța noaptea o petrece
Ai așteptat lumina dimineții.

Cum grâul de neghină se desparte
Ai fost și tu, la vremea ta, cernut.
Ai învățat cum coasa se ascute
Când peste gură viața te-a bătut.

Cum se ridică sulița spre cer
Ai ridicat spre cer trufașa-ți frunte.
Dar visurile toate vin și pier,
Le vor ascunde firele cărunte.

Dar într-o zi ți se opriră pașii
Sub soarele iubirii lui Isus.
Iar Domnul te-a purtat la pragul ușii
Și-n taină, El urechea ți-a străpuns.

Isus ți-atinse pleoapele plecate
Și ți-a-îndreptat privirea către cer
Tu ai văzut mulțimea-ți de păcate
La umbra crucii cum se duc și pier.

Slăvit să fii Tu, Doamne al iertării
Ce ne-ai spălat în sângele Tău sfânt,
Mărit să fii, Tu, Domn al îndurării
Ce ne-ai chemat la viață din mormânt.

Acum, aici se-arată împlinirea
Care se naște numai din Isus.
Prin har am căpătat neprihănirea
Și o nădejde fără de apus.

Ianuarie 2002 Perth, WA

IUBITA MEA
(Soției mele)

Iubita mea , îmi place șoapta ta
Cu melodia tainicei cântări,
Alinul moale ca de catifea
Al unei rugi trimisă-n depărtări.

Iubita mea, îmi place mâna ta
Când degetele răsfoiesc prin Carte,
Când palma se-apeacă-a alinta
Obrazul ce de-alinturi n-are parte.

Iubita mea, îmi place pasu-ți blând,
Piciorul tău ce calcă în lumină,
Genunchii ce se pleacă la pământ
Și înaintea Domnului se-închină.

Iubita mea, să-ți spun o taină mare:
Ești, pentru mine - un dar Dumnezeiesc.
Cu fiecare clipă ce dispăre,
Pe zi ce trece, mai mult te iubesc.

Mai, 2002, Bumbury, WA

KARINA

Ești frumoasă și cuminte
Cu obrazul ca un crin
Buzele-ți fără cuvinte
Au ascuns primul suspin.

Zeci de mii de kilometrii
Lângă zeci de mii de vise
S-au zbatut sub zeci de temeri
Și sub pleoapele-ți închise.

Întrebări nenumărate
S-au născut una pe alta
Răsărite-n miez de noapte
Și rostogolindu-și șoapta:

“Ce-o să fie? Ce-o să fie
Acel loc îndepărtat?
E o insulă pustie
Sau un țarm înmiresmat?”

Oare cine mă așteaptă?
Mă așteaptă cineva?
Oare dorul cine-mi poartă?
Cine poartă grija mea?”

Gânduri făurite noaptea
Te-au purtat pe nori de vis
Biruind realitatea
Ai ajuns în paradis.

Din tărâmurile sfinte
Glas de taină te-a ajuns:
“Ești frumoasă și cuminte...”
Ți-a șoptit Domnul Isus.

“Iată, dau pe tine neamuri,
Pentru tine dau popoare,
Te-oi muta în noi limanuri
Dintr-o zare-n altă zare.

Totu’i pregătit, privește,
Locul tău e printre stele
Ești steluța ce lipsește
Aurei cununii mele.”

Domnul te-a ales din lume,
Te-a chemat să vii acasă.
Glasul lui Isus îți spune:
“Ești cuminte și frumoasă,
Te-am ales să-mi fi mireasă.”

Perth WA, 2002

ÎNTOARCEREA RĂSCUMPĂRAȚILOR

Psalm 107

Cu frații mei, cu părinții mei și prietenii mei
Am plecat cu toții.

Cu dușmanii mei, cu copiii mei buni și răi
Ne-am afundat în cumpăna nopții.

Am plecat pribegind prin pustie
Pe căi neumbrate...
Căutând un pământ al nostru să fie...
Căutam o țară, căutam o cetate...

Însetați și flămânzi de drum greu,
Sufletul tânjea-n noi chinuit.
Atunci am strigat către Dumnezeu
Și el o cetate ne-a dăruit.

O, în ziua aceea de-am fi mulțumit
Aceluia ce ne-a dăruit un adăpost...
O zi de rugăciune-am fi vestit
De închinare și de post.

Noi ce-am făcut?

Am furat ce-am găsit de furat,
Am înșelat pe cine era de înșelat,
Sticlei cu alcool ne-am închinat,
Am vândut și-am cumpărat,
Castele pe nisip ne-am ridicat...
Apoi, toate s-au dus ca o boare,
Case, copii, lună, soare...
Și am ajuns la întuneric,
... la închisoare...

Și fiindcă jugul ne apăsa prea greu
Și lanțul era greu peste grumaz
Am strigat iar spre Dumnezeu
Și El ne-a dat răgaz.

Porți de aramă a sfărâmat,
Zăvoare de fier a zdrobit
Și din adâncul întunecat
Ne-a scos pe toți, ne-a dezrobit.

O, în ziua-aceea de-am fi mulțumit
Aceluia ce ne-a dat un adăpost...
O zi de rugăciune-am fi vestit,
De închinare și de post.

Noi ce-am făcut?

Nelegiuirea ne-a atras,
Păcatul în noi a rămas,
Am ajuns copii de pripas,
Apă n-am vrut, pâine n-am mâncat,
Priveam pierduți la cerul înstelat...
Am alunecat prin câmpia cenușie,
Ne-am afundat în nebunie...
Moartea o așteptam de-acum
Prin vălătuci de vis și fum...

Și totuși, din al morții somn
Spre ceruri rugă am înălțat.
Ne-a auzit al vieții Domn
Ne-a ascultat, iar ne-a salvat...

Noi ce-am făcut?

N-am înțeles atunci nimic.
Dar într-o zi din cerul luminos
S-a coborât în cercul nostru mic
Mielul lui Dumnezeu, Isus Hristos.
Ca un trandafir din Șaron
A înflorit în fiecare om
Din al blestemului păcat
El ne-a răscumpărat.

Cu frații mei, cu părinții mei
Din nou am plecat la drum.
Cu dușmanii mei, cu copiii mei
Buni și răi...
Dar Isus era cu noi acum.

Am plecat împreună cu Hristos
Departate, sub bolta albastră...
Iar după o vreme am ajuns
Înapoi... în inima noastră.

Amin

ÎN RAI

În rai nu va mai fi suspin
Amărăciune sau venin,
Nici bogătași, nici cerșetori,
Nu vor fi preoți, nici păstori.

În Rai mașini nu vor mai fi,
Autobuze sau taxi.
În Rai nu vor fi oameni triști,
Nici ortodocși și nici bapțiști.

În Rai nu vor mai fi păgâni,
Nici oameni răi, nici oameni buni.
Nu vor mai fi bărbați, femei,
Nici credincioși și nici atei.

În Rai nu vor fi polițiști,
Nici liberali, nici laburiști,
În Rai nu vor fi comuniști,
Penticostali, sau adventiști.

În Rai nu vor fi negustori,
Nici mânăstiri, nici închisori,
Nici balamuc și nici spital,
Nici papă și nici cardinal.

O gloată mare este-n Rai
Din orice neam, din orice grai.
De unde vin și cine sunt?
Cu toți venim de pe pământ,
Prin jertfa Mielului salvați.
Un nume-avem – Răscumpărați.

JOCUL DE LA POALA CRUCII

Eram la poala crucii Domnului,
La poala destinului...
Câțiva bărbați, câțiva soldați,
Războinici vechi și încercați.
Cu zarurile-am aruncat
Într-un apus îndepărtat.

Zăngănitul zarurilor
Străpunge-adâncul zărilor.
Zarurile se rostogolesc
și se topesc
împrejurul pământului,
împrejurul gândului,
împrejurul cuvântului.

Arunc zarul norocului
Peste cămașa Domnului
Iar Domnul de pe cruce mi-a șoptit
Cu-n susur incolor, neauzit:
“De ce tragi sortii pentru ea?!
Ți-am dăruit-o, e a ta.”

Arunc zarul pentru cununa de spini.
Zarul se pierde în lumi care vin.
Domnul o desprinde de pe fruntea Sa
Și mi-o întinde: “Ia-o, e a ta.”

Stăm aplecați,
Câțiva bărbați, câțiva soldați,
Mercenari ai norocului
Încercați în văpaia focului.
Jucăm în tăcere
Pe păcatul ce piere,
Pe cremenea stâncii,
Pe aripa nălucii...

... jocul de la poala crucii...

Atunci pământul s-a cutremurat,
Stâncile s-au despiciat,
Mulțimi de oameni s-au înfricoșat.
Apoi, pe rând, s-au aplecat în jos
Lăsând să cadă zarele de os
Din nou, peste cămașa lui Hristos.

Mi-am ridicat ochii în sus
La crucea Domnului Isus.
Sângele lui, pic cu pic, picura
Peste spinii de pe fruntea mea...

PREA MULTĂ SUFERINȚĂ
(Cântare, pe melodia 'Mi-e dor de Tine Doamne')

Prea multă-i suferința
În lumea asta rea
Iar Domnul Și-întors fața
S-audă nu mai vrea.

Pedeapsa e prea mare
Osânda e prea grea,
Cine va sta-n picioare
Și cine va cădea...

Noi suferim pedeapsa
Cu capul aplecat,
Păcatele ne-apasă
Pe cugetul pătat.

Pedeapsa-n astă viață
E garanție-n cer.
E veșnică povață
Prin anii care pier.

Căci Domnu-i pedepsește
Pe-ai Săi copii iubiți,
Prin suferință-i crește
Si îi preschimbă-n sfinți.

În orice încercare
Isuse Te chemăm.
Ești singura scăpare,
Să vii te așteptăm.

Perth 2001

A CRESCUT IAR PIPIRIGUL

A crescut iar pipirigul
Lung și verde la culoare.
S-a întins pe tot ogorul
Năpădind printre răzoare.

Uite-l ce-a crescut de mare!
Parcă nici nu simte frigul.
Iar se-întinde pe cărare,
Mare-a crescut pipirigul.

Pân' la grinda casei mele,
Nevăzut, s-a furișat.
A pătruns printre zăbrele
Pe sub uși s-a strecurat.

Rădăcinile-și înfipse
Într-o lacrimă de crin,
Umbra lui apoi atinse
Al bujorilor suspin.

Își încolăcii cârligul
Printre maci și tămâioare.
A crescut iar pipirigul...
Uite-l cât este de mare!

Eu, plecându-mi jos urechea,
Am prins șoapta unui spic
Și-am desprins o întrebare:
"Hei, ce-i acela pipirig?"

“Nu știu ce-i.” Răspund în șoaptă,
“Seamănă cu o neghină.
Tu, în liniște așteaptă
Până toamna o să vină.

Și când vin secerătorii
Să adune spic cu spic
Ai să vezi ce foc l-așteaptă
Pe trufașul pipirig”.

ADUNARE GENERALĂ

Adunare generală
Cu bătrâni și tineret.
“Este constituțională!”
Susțin cei din comitet.

Am venit toată suflarea
De la mare pân' la mic
Să dezbatem întrebarea:
“Ce-i acela pipirig?”

Și încearcă fiecare
Cu înțelepciunea lui
S-aducă la dezlegare
Taina pipirigului.

“Pipirigul e o plantă
Care crește pe câmpie!”
“Ce vorbești? Crește în baltă!
“Ba în pom, nu-mi spune mie!”

“Nu!” se scoală un prezbiter
Ce-i sfântos și om deștept,
“Pipirigul e un fluviu
Care curge în deșert!”

“E-o albină”, se pronunță
Dirijorul de la cor.
“Fugi de-aici, e-o mandolină”
Zice-al doilea dirijor.

“Pipirigul e un pește!”
“E un fluture hoinar!”
“Pe mine nu mă privește
Că eu sunt pensionar!”

“E-o ciupercă! “E o cioară!”
“Un lichior!” Ba o găleată!”
“E un vânt de primăvară!”
“No! Pipirigul e o gheată!”

“E-un ecou care răsună
Dintr-un țărnm îndepărtat!”
“Poate fii și o furtună,
Să știți că m-am supărat!”

“Pipirigul e un vultur!”
“Pipirigul e o găză!”
“Pipirigul e un brustur!”
“E un cuc!” “E o meduză!”

“Ba-i o iarbă!” “Nu! E-o floare!”
“Este mare!” “Este mic!”
“E maro!” “N-are culoare!”
“Nici nu-l cheamă Pipirig!”

*

Pipirigul doar aduse
Ceartă, zarvă și scandal.
Secretaru'-n mare grabă
Scrie un proces verbal.

De sus, de pe metereze,
Părăsindu-și postul sfânt,
Chiar străjerul, să voteze,
Se coboară fluierând.

Și atunci, pe nesimțite,
Pipirigul a intrat
Și în locurile sfinte
Vrajbă, ură a plantat.

Sus, pe geamuri, se întinde,
Pe zăvor, pe ușă-n jos
Nelăsând ca să mai intre
Nici un suflet păcătos.

Brațele-și încolăcește
Cuprinzând pe orișicare,
Se întinde, se târăște
Spre altar, să-l înfășoare.

*

Am privit unul la altul
Când disputa era-n toi
Și-am descoperit secretul:
Pipirigul era-n noi.

Și prin umbra tremurândă
Ce se stinge pic cu pic
Am privit într-o oglindă
Și-am văzut... un pipirig!

Perth, 1002

FRAȚII

Bombay, India, într-o seară

În amurgul ce coboară
Peste falnicul oraș
Slab, flămând și ros de boală
Se întoarce-acasă Raj.

Casă mare, pân' la lună,
Geamuri largi de voal de praf,
Înveliș, a nopții umbră,
Boare caldă de cearceaf.

Raj, cu mâna tremurândă
Își agață-ntr-un copac
Așternut de pânză ruptă
Vechi și putred, un hamac.

Pe genunchi se prăbușește
În țărâna de pe jos
Și cu un suspin șoptește:
"Slavă Domnului Hristos..."

Două umbre-l înconjoară,
Doi prieteni vechi, bătrâni
I se-așază la picioare
Doi tovarăși vechi, doi câini.

Raj își pleacă fruntea caldă
Jos, pe lepedea fierbinte
Și adoarme cu o șoptă:
"Noapte bună, Doamne Sfinte..."

*

Sidney, Australia, în aceeași seară.

Înserarea se coboară
Peste-orașul de beton.
Cu servieta subsioară
Se întoarce-acasă John

Ușa casei o deschide
Și pășește peste prag.
Doi copii îi ies-înainte
Și-l îmbrățișă cu drag.

Iar soția, cu blândețe,
Tandră, veselă, frumoasă
Surâzând îi dă binețe:
“Bine ai venit acasă.”

Iar la masă când se-așază
John șoptește-o rugăciune:
“Doamne binecuvântează
Zi de zi, a noastră pâine”.

Mai târziu, când dorm copiii
Fiecare-n patul lui
John își pleacă iar genunchii
Înaintea Domnului.

Iar când somnul îl cuprinde
În comodul așternut
De pe buze se desprinde:
“Noapte bună, Doamne Sfânt”.

*

Bombay, India, dimineaua

Soarele din nou răsare
Vestind înc-o dimineauă.
Raj din somn ușor tresare.
Câinii îl lingeau pe fauă.

Lungă viauă împreună,
Vechi tovarăși de necaz.
Îi întrebă Raj în glumă:
“Oare ce-o să mâncăm azi?”

Se afundă-n piaua mare
Întrebând cu glasul șters:
“Nu ai ceva de mâncare?
N-ai o mână de orez?”

N-ai un ban să-mi dai, stăpâne?
Dă-mi ceva... câteva poame...
Dă-mi te rog un colu de pâine...
Doamne, nu mai pot de foame...”

Dar de-odată-i iese-n cale
Masă mare, încărcată,
Pâine albă, pâine moale,
Proaspătă și-înmiresmată.

Vede-o pâine mai crescută.
Fericit, o ia în mână
Dar o foruă nevăzută
Îl doboară în țărână.

“Hoțuleee!” la el răcnește
Negustorul plin de ură
Și cu pumnii îl lovește
Peste față, peste gură.

Masa-întreagă se răstoarnă;
E pământul plin de pâini
Sar flămânzii și-o adună,
Printre ei și cei doi câini.

Raj privește ca prin ceață
Și dă slavă Domnului:
“Mulțumesc că sunt în viață,
Și... măcar câinii-s sătui.”

Raj e dus la închisoare
Pentru-un vis neîmplinit.
Un cadavru pe picioare
Slab, bătrân și oboist.

*

Sidney, Australia, aceeași dimineață

Ceasul sună și-l trezește
Cu-n vioi și vesel ton
Iar soția îi șoptește:
“Bună dimineața, John”.

Împreună se închină
Dumnezeului Preasfânt
Pentru încă-o zi senină
Împreună, pe pământ.

John se spală și îmbracă
Un costum din cel mai bun
Ciugulește-apoi, în fugă,
Cumpătat, micul dejun.

Mai târziu, John se îndreaptă
Sprinten către minister.
Multă lume îl așteaptă
Fiindcă John e inginer.

Se salută-n stânga-n dreapta,
Strânge-o mână cu putere,
Un slujbaș spre el se-îndreaptă
Să-i semneze o cerere.

John nu uită câte-o dată
Să-și ridice fruntea-n sus.
Pentru viața-îmbelșugată
Să dea slavă lui Isus.

*

Epilog

Raj e-n valea umbrei morții
John pe munții cei înalți
Dar prin pecetea credinței
Totuși, Raj și John sunt frați.

13/05/2003, Perth, WA

INESTIMABILE VALORI

Ceas după ceas, an după an
Pe muche de meridian
Din zori pân' la apus de soare
Îmi port inestimabila valoare.

De sunt sărac, de sunt bogat,
De-s sănătos ori zac în pat,
De-s prăbușit ori pe picioare
Îmi port inestimabila valoare.

De-i tata rob și mama roabă
Ori sunt stăpân la Casa albă,
De-s liber sau în închisoare
Îmi port inestimabila valoare.

De sunt un emigrant străin
Sau președinte la Kremlin
Cu lumea-întreagă la picioare
Îmi port inestimabila valoare.

Mă-întorc la timpuri neștiute
La clipele neâncepute
Când Creatorul de comori
Crea inestimabile valori.

Cer și pământ, lumina și-întuneric
Au apărut la glasul Lui puternic.
Apoi pe om l-a așezat sub soare
Unic – inestimabilă valoare.

De-atunci, pe-orice meridian
În orice zi, în orice an,
Își calcă omul în picioare
Inestimabila valoare.

ÎNTOARCEREA

Mergeam și eu pe drumul meu
Înstrăinat de Dumnezeu,
Un emigrant pierdut sub soare
Fără un scop... fără valoare...

Și tot călcând prin bolovani
Cu scurgerea a mii de ani,
În altă zi fără folos,
L-am ținut pe cruce pe Hristos.

În altă noapte de granit
Fără-început, fără sfârșit,
Când viața îmi părea-n zadar
M-am reântors iar pe Calvar.

Un ucigaș întors-înapoi
Cu mâini de sânge și noroi
Întors la locul odios
Al răstignirii lui Hristos.

Fără valoare, fără rost,
Străin și fără adăpost
M-am așezat sub crucea veche
Străjer al morții, turn de veghe.

S-a scurs o zi, s-a scurs o viață?
Nu știu, dar într-o dimineață
Sărut de stropi curgea din cer
Pe fruntea orelor ce pier.

N-am înțeles de era ploaie...
Doar valuri roșii în șiroaie
S-au revărsat în viața mea
Sub crucea de pe Golgota.

PAVAJ
(Cărămizi)

Încă o cărămidă și-încă una,
Mă dor genunchii și mă doare mâna...
Așez o cărămidă pe noroi,
O clipă înainte, un secol înapoi.

O cărămidă peste un necaz,
O lacrimă sărată pe-un obraz,
O cărămidă pusă pe destin
Și alta pe suspinele ce vin.

E foarte mult noroi pe calea mea...
Îl voi acoperii, îl voi pava.
O cărămidă de blestem și chin
Așez peste sudoare și suspin.

O cărămidă o așez pe ceață,
Una pe seară și pe dimineață,
O cărămidă-am pus pe noapte,
Una pe viață și alta pe moarte.

O cărămidă pusă pe abis
Și alta lângă margine de vis.
Pavajul merge bine... pe nimic,
Parcă înainteز câte un pic.

Acum acopăr soarele și luna...
Mă dor genunchii și mă doare mâna...
Noroiful este încă la picioare...
Mă dor genunchii, sufletul mă doare...

Și apăsât de chinuri și nevoi
Mi-am îndoit genunchii amândoi,
Nanicând pavajul nu-l voi termina,
Dacă nu mă ajută cineva.

De-acolo, din noroi, îngenunchiat
Spre cerul de-întuneric am strigat:
“De ești Tu Dumnezeuul tuturor
Ajută-mă, nu mă lăsa să mor.”

Minune, iată cerul s-a deschis
Un glas s-a coborât din Paradis:
“Te-am auzit, copil al Meu iubit,
Privește Calea ce ți-am pregătit.”

Am înainte-o cale minunată
Cu rugăciuni și dragoste pavată,
Un viitor curat și luminos
Iar călăuză-mi e Isus Hristos.

UN CERȘETOR LA POALA CRUCII
(Ostașii pâinii)

Stăm de strajă de mii de ani,
Ne-am contopit cu stânci și bolovani.
Stăm de strajă pe dealul Căpățânii
Câțiva soldați, străjeri ai pâinii.

Stăm cu ochii în soare răsare
De unde Domnul iar va apare.
Avem poruncă să păzim hrana –
Pâinea și vinul, untdelemnul și mana.

Doar noi avem cheile cămării,
Comoara jertfei, glasul chemării,
Belșugul grâului și-al viei,
Lacrimele norilor, roua câmpiei,

Pâinea slavei și pâinea trăirii,
Taina iubirii și a împlinirii,
Apa vieții în burdufuri de rouă,
Toate ne-au fost încredințate nouă.

Dar iată...

Un cerșetor se-apropie de noi
Cu haine rupte, pline de noroi:
“Puțină pâine, apă... vă implor...
Un strop de vin... nu mă lăsați să mor...”

“Puțină pâine și puțină sare???”
Noi strângem rândul lângă cel ce moare.
“Să nu te-apropii, tu, străine,
N-ai parte-aici de vin ori pâine!”

Ești doar un cerșetor pribeag.
Să nu te-încumeți peste prag.
Ca tine-s mulți flămânzi și goi.
Nu-i untdelemnul pentru voi.”

Străinul a plecat flămând
Târându-și zdrențele, plângând.
Noi am rămas pe dealul Căpățâanii,
Soldați viteji, străjери ai pâinii.

Și așteptând pe Domnul ca să vină
Să ne strămute-n Țara de lumină,
N-am observat că El ușor, ușor
Se depărta în strai de cerșetor.

Perth, WA, iulie, 2004

FURTUNĂ...

Duh de viață, dor de veșnicie,
Scânteie măreață, puf de păpădie...

Dragoste de cer, de nemurire,
Clipe ce nu pier, palidă sclipire...

Dangăt de clopot, ecou în cer,
Valuri în clocot, șoapte ce pier...

Flăcări în zare, cerul de jar,
Furtună mare... într-un pahar.

Iulie 2004, Perth, WA.

UN MINUT DE CEARTĂ
(Se recită într-un minut)

Gând după gând:

Pământul este prea rotund,
soarele prea mare,
arșița doare,
lumina nu luminează,
apusul nu înserează,
norul nu umbrește,
zahărul nu-îndulcește,
sarea nu sărează,
mâna nu lucrează.
Laptele e prea alb,
untul e prea slab,
iarba nu e verde,
văzătorul nu vede,
păstorul a adormit,
oile s-au risipit,
berbecul e în frunte,
dulăul se ascunde,
curcubeul tremură,
lumina se-întunecă.
Mama nu iubește,
fiul se răzvrătește.
Sus pe cer
doar stele ce pier,
aștrii morți de mult
sclipesc pe cerul mut.
Grâul e bob mic,
pâinea n-a dospit,
aripile-s tăiate,
buzele uscate.

bucuria-i rea,
tristețea-i a mea,
visul un coșmar,
munca în zadar,
odihna-i o povară,
în casă-i ca afară.

Dimineața vine
și-am uitat de Tine...
Doar la asfințit,
când am îmbătrânit
dorul mă aduce
la poală de cruce.
Am privit în sus,
la Domnul Isus.

Și iată
că de-odată...

Viața s-a înnoit,
am întinerit,
am privit pe rând
spre cer, spre pământ.

Iarăși gând după gând:
pământul se rotește,
soarele dogorește,
luna luminează,
seara înserează,
norul umbrește,
zahărul îndulcește,
vacile dau lapte,
smântâna se bate,
și-așa mai departe...

APA TRECE PIETRELE RĂMÂN
(Cântare pe melodia 'Veniți creștini la rugăciune')

Se scurge printre stânci șuvoiul
Pe fața muntelui bătrân,
Se pierde-învolburat în vale.
Pe loc doar pietrele rămân.

Se scurge apa nesupusă,
Aleargă-n jos fără stăpân
În urma undei tulburate
Tăcute, pietrele rămân.

Dacă o ființă mult iubită
Te-a părăsit pe-al vieții drum,
Tu nu uita că apa trece
Și numai pietrele rămân.

Chiar dacă fratele de cruce
S-a depărtat de tine-acum
Tu să nu uiți că apa trece,
În urmă pietrele rămân.

E banca goală lângă tine,
S-a dus prietenul tău bun,
Să nu mai plângi că apa trece
Și numai pietrele rămân.

Atunci când diavolul ne cerne
În ciur de trăsnet, foc și fum
Tu să nu uiți că focul trece
Și numai stâncile rămân.

Dar peste ape trecătoare
Și peste pietre ce rămân
E doar o mână creatoare –
Isus e singurul stăpân.

DIN NOU LA POALA CRUCII

Am ajuns din nou sub cruce
Jos, la marginea uitării,
Lângă umbra ce se scurge
În conturul înserării.

După ani și ani de zile
Și de nopți de neuitat
M-am întors din nou la tine
Început îndepărtat.

Sunt din nou aici, sub cruce
După multe rătăcirii
Dor fierbinte mă aduce –
Flacăra primei iubiri.

Caut dragostea pierdută
Pe a rătăcirii cale,
Caut lacrima uscată
În a plângerilor vale.

Caut dragostea pierdută
În trăirea ce s-a scurs
Și-ntr-o seară neștiută
Iar la cruce am ajuns.

M-am întors iar la fântâna
Dragostei fără sfârșit.
Domnul îmi întinde mana
Si-mi șoptește: “Bun venit.”

AȘTEPTARE

Aștept pe malul înalt
Aștept și-ascult.
Valuri se ridică și cad...
Aștept și-ascult de mult...

Vântul se zbate-între nori
Eu stau și-aștept tăcut.
Pescăruși dispar în depărtări,
Iar eu aștept de mult...

O, de-aș vedea pe Domnul
Aproape, mai aproape
Aștept să-L văd pe Domnul
Isus venind pe ape.

O șoaptă să mă cheme,
Un glas din depărtare...
La asfințit de vreme
Aștept a Ta chemare.

1 Martie 2005 Bumbury, WA.

VISUL DE LA POALA CRUCII

Somnul e dulce în miez de noapte
Când zorii sunt așa de departe,
Când răsăritul în noapte s-a stins...
Iată-mă, sunt în lumea de vis.

Mă visez urcând la Calvar
Într-un convoi milenar.
Privesc la cei din jurul meu –
Fiecare e un copil de Dumnezeu.

Am ajuns undeva, pe un pisc ascuțit
Și fiind târziu, am adormit.
De-odată a răsunat strigarea:
“Iată, vine Mirele, deșteptarea.”

Ne-am scos lămpile strălucitoare.
Ne-am pregătit de sărbătoare.
Eu am privit lampa din mâna mea,
N-avea ulei, abia mai pâlpaia...

Am auzit un glas din dreapta mea:
“Să nu îmi ceri că nu-ți voi da.
Jos, în vale e un negustor de ulei
Grăbește-te și cumpără cât vrei.”

O sfântă a ieșit în calea mea:
“Să nu ne ceri că nimeni nu-ți va da.
Privește la mulțimile-adunate –
Nu au ulei decât pe jumătate.”

O, Doamne...
Am întins mâna cu lampa fumegând
Și m-am apropiat de tronu'-Ți sfânt.
Un picur, doar o lacrimă aș vrea...
Să curgă doar un strop în lampa mea.

M-am trezit brusc din vis.
Încă mai țineam brațul întins
Îndreptat spre crucea Calvarului
De unde curge izvorul harului.

O, Doamne...
Lasă doar un strop să cadă
Pe lumea de milenii adunată...
Lumina vieții încă mai străbate,
Încă nu este miez de noapte.

August, 2004, Perth, WA

SUNTEM DOAR UMBRE

Suntem doar umbre trecătoare
Plutind pe valurile sortii
Ecouri lungi și trecătoare
Sunând prin valea umbrei morții.

La margine de timpuri grele
Când împărat este suspinul
Sub mâna Domnului se pleacă
Orfanul, văduva, străinul.

Se încovoiaie sub povară
Purtându-și jugul și destinul,
Genunchii-n pulbere-și coboară
Orfanul, văduva, străinul.

Stau și privesc, aștept în strană
Și-i văd cum de departe vin
Privesc și-aștept parcă cu teamă
Pe văduvă, pe-orfan și pe străin.

Iată-i venind pe drum în jos
Cu frunțile de soare pline
Iar lângă ei, Isus Hristos
Privește țintă către mine.

Și m-a-întrebat: "Aici ce faci?
Ridică-te, privește-n sus
Și mergi de-împarte la săraci
Din pâinea vieții, 'Pâinea lui Isus.'"

Fii gata totdeauna să ajuți
Săracul, prizonierul și sărmanul
Și niciodată să nu uiți
Străinul, văduva, orfanul.”

Aprilie 2005 Perth, WA

UN MINUT DE RUGĂCIUNE

Un minut să-mi plâng amarul
Și păcatele ce trec
Un minut să urc Calvarul
Și cu Domnul să petrec.

Îmi plec fruntea încruntată
Lângă crucea lui Hristos.
Mi-o ridic înseninată,
Chip de viață, luminos.

Un minut să stau cu Tine
Pe Calvar, să Te privesc
Să uit clipa care vine,
Doamne, ce mult te iubesc.

Să primesc cu teamă sfântă
Vestea bună ce mi-o dai
Când îmi spui cu vocea blândă:
“Azi vei fi cu mine-n rai.”

Un minut să stau cu Tine
Rezemat de crucea rece
Așteptând viața ce vine,
Ignorând viața ce trece.

Doar o clipă așternută
Lângă margine de veac –
Domnul strigă: “Iartă-i Tată,
Iartă-i că nu știu ce fac.”

Un minut de rugăciune,
Un minut din infinit,
Un minut când Domnul spune
Cu glas stins: "S-a isprăvit!"

În minutul meu de veghe
Lacrimi calde-mi curg pe față
E-un minut fără pereche,
E minutul meu de viață.

În minutul meu de taină
Și de veghe și de dor,
Simt cum Duhul Sfânt m-alină
Și mă umple de fior.

Și așa... sub crucea rece
Ce sub veacuri se ascunde
Timpul vine, timpul trece...
S-au scurs șaiszeci de secunde.

ÎNCĂ UN MINUT DE RUGĂCIUNE

Doamne, Dumnezeu,
Doamne Tatăl meu,
Încă un minut mic
Vreau să Îți dedic.
Să mă plec la pământ
Așa cum sunt
Înaintea Tatălui cel Sfânt.

Doamne, mă pocăiesc
Și mărturisesc
Că sunt un păcătos,
Lăudăros, mincinos,
Leneș și neroditor
De somn iubitor.

Mărturisesc că
Am ochiul întunecos,
Gândul păcătos,
Doamne, sunt rău de tot,
Doamne, nu mai pot...
Vai de mine, vai...
Cum s-ajung în Rai?!

Doamne, iartă-mă,
Doamne îmbracă-mă
Cu haina de nuntă
Din in curat țesută;
Iar eu Te-oi iubi
Și Îți voi sluji...
... un minut pe zi!

O! Vai de mine, vai
Cum s-ajung în Rai?!
Căci vorba mi-e flecară,
Inima amară,
Ochiul întunecos,
Gândul păcătos...

Un minut de rugăciune
Lung este Stăpâne.
Sunt ca un tăciune
Scos din foc,
Fără noroc...

Doamne, scapă-mă,
Doamne, ajută-mă.
Iartă-mă Stăpâne
Ai milă de mine
Doamne, fă-mă sfânt.
...S-a dus un minut!!!
Auzi al meu suspin,
Te iubesc,
Amin.

Mai 2005, Perth, WA

UN MINUT DE ÎMPĂCARE

Un minut, doar un minut,
Un minut de rugăciune,
Un minut în Templul sfânt
Lângă clipa ce apune.

Un minut mi-apasă pieptul,
Sunt aproape de Hristos,
Un minut să-mi plâng prezentul
Și trecutul păcătos.

Stau în Templu fără frică,
Fără glas, fără noroc
Și-n credința-mi foarte mică
Înspre Domnul mă întorc.

Mă lovesc în piept cu pumnul
Cu amar și cu rușine
Și-mi astup cu greu suspinul:
“Doamne, ai milă de mine.”

S-a scurs timpul de suspine,
Un minut s-a dus acum,
Sufletul s-a scurs din mine
Ca un vălătuc de fum.

Un minut am fost cu Domnul
La altarul îndurării
Timpu’-și toarce-acum fuiorul,
Este clipa împăcării.

Aprilie 2005, Perth, WA

UN MINUT DE REPAOS

Un minut la poala crucii
Lângă timpul ce-a trecut
Lângă clipa ce se scurge
Peste-eternul legământ.

Un minut să stau în taină
Lângă crucea lui Hristos
Să-mi plec fruntea în țărână
Și să las povara jos.

Un minut să stau în pace,
Un minut să m-odihnesc
Un minut să mor sub cruce
Pentru viața ce-o trăiesc.

Vreau o clipă de odihnă,
Vreau un timp de rugăciune,
Un minut să stau cu Domnul...
Doamne, câte am a-ți spune...

Las povara-mi de păcate
Lângă cruce, pe Calvar.
Domnul mi le poartă toate,
Mi le iartă iar și iar...

Sunt atâta de nevrednic,
Sunt atât de păcătos...
Vreau să simt un minut veșnic
Mângâierea lui Hristos.

Iunie 2005, Perth, WA

UN MINUT DE BUCURIE

Un minut de bucurie,
Un minut de gânduri bune,
Un minut de armonie,
Un minut de rugăciune.

Slavă și recunoștință,
Laudă și închinare,
Un minut de umilință,
Un minut de adorare.

Un minut de întâlnire
Lângă crucea lui Isus,
Un minut de împlinire
Lângă clipa ce s-a scurs.

Aleluia! Aleluia!
Domnului, Stăpânului,
Creatorul cerurilor,
Mărilor, pământului!

Aleluia! Aleluia!
Lui Isus cel înviat,
Cel ce-a fost, v-a fi și este
Domn, Stăpân și Împărat.

Laudă în veci, mărire
Sus în cer și pe pământ
Pentru-a rugii mijlocire,
Laudă Duhului Sfânt.

Un minut de închinare
Către cer de pe pământ,
Slavă, glorie, mărire
Tată, Fiu și Duhul Sfânt.

Iulie 2005, Perth, WA

UN MINUT LA ÎNCHISOARE

Înapoi, la închisoare
În memorii ce-au apus,
Lângă clipa trecătoare,
Lângă anii ce s-au scurs.

Un minut să stau cu Tine
Pe pământul înghețat
Aplecat în rugăciune,
Umilit ingenunchiat.

Rugăciuni ce niciodată
N-am legat într-un cuvânt
Se rostogolesc de-odată
În zăpadă, pe pământ.

Strig la cerul de aramă,
Strig la Dumnezeuul meu
Înghețat de frig și spaimă
Rugăciune de ateu:

“Doamne, mor de frig și foame
Nu mai prind ziua de mâine...
Dă-mi încălțăminte, Doamne,
Dă-mi măcar un colț de pâine...”

Sunt bolnav, dă-mi sănătate,
Apără-mă de dușmani,
Nu mă osândi la moarte,
N-am decât treizeci de ani...

Dă-mi putere, dă-mi speranță,
Și... doar un minut aș vrea,
Cât mai sunt încă în viață
S-o mai văd pe mama mea...”

Iată, un minut dispăre
Stors din teamă și durere.
Totuși, ca din întâmplare,
A venit... o grațiere.

11 August 2005, WA

AȘ VREA SĂ FIU BOGAT

Aș vrea să fiu bogat, o, Doamne
Și bogăția s-o împart
Cu toți acei ce mor de foame.
“Doar cere, și îți va fi dat!”

Îi vezi, O Doamne, prizonierii
Robiți de lanțuri și păcat...
As vrea puterea liberării.
”Doar cere și îți va fi dat!”

Bătrânii plictisiți de viață
O mângâiere doar ar vrea.
De unde să le dau speranță?
“Doar cere și o vei avea!”

Din Etiopia, Stăpâne,
S-au coborât copiii orfani.
Cum să adun atâta pâine
Să-i satur pe acești orfani?

Un răpăit de tobe sună
Din continentul African,
Se-apropie ca o furtună,
Sunt văduvele din Sudan.

Își plâng bărbați fără morminte
Uciși de un război cumplit,
Ascund sub poalele cernite
Copii ce nu și i-au dorit.

Și toți privesc, și toți așteaptă
Un dar, o bucurie-ar vrea.
Dar n-am nici o putere, Tată...
“Doar cere-o și o vei avea!”

Dar eu sunt slab, bătrân și singur
De îndoieli sunt năpădit
Si dragostea dintâi, desigur,
În urma mea s-a risipit...

Aș vrea iubirea primei zile
Când am crezut, s-o am din nou.
Domnul mi-a zis: **“Curaj copile,
Tot Paradisul e al tău.**

**Doar cere și apoi primește,
Doar caută și vei găsi,
În rugăciune stăruiește,
De-Mi bați la ușă, te-oi primi.”**

Septembrie 2005, Perth, WA

DRAGOSTEA CURATĂ

Caut dragostea curată,
Dragostea fără prihană,
Dragostea imaculată
Ce alină orice rană.

Dragostea fără cuvinte
Fie bune, fie rele,
Care-ascunde și cuprinde
Toate păcatele mele.

Cineva să mă iubească
Fără să-mi ceară nimic,
Doar cum sunt să mă primească –
Prostovan, uituc și mic...

Cineva să mă iubească
De sunt bun, de sunt nătâng,
Când oftez să îmi zâmbească,
Să ofteze când eu plâng...

Dragoste mult căutată
Lângă vise ce-au apus
Fără faptă, fără plată
Am aflat-o la Isus.

18 Aprilie 2006, Perth, WA

UN MINUT DE ALERGARE

Un minut alerg spre Tine,
Un minut atât de mic.
Crucea-i tare grea, Stăpâne,
Cad și iarăși mă ridic.

Un minut să fiu aproape,
Un minut să Te privesc...
Mă desprind încet din noapte
Și la cruce mă opresc.

Lângă crucea-însângerată
Rugăciunile-mi aștern,
Inima ți-o dărui toată...
E minutul meu etern.

Când să Te ajung din urmă
diavolul mă-împiedică,
mă-înfășoară,
mă doboară,
ochii mi-i întunecă.

Mai am câteva secunde
Și minutul a trecut
Disperarea mă cuprinde
Și m-apasă la pământ.

Este un minut de luptă,
Un minut din viața mea.
Vino, Doamne, și-mi ajută,
Doamne, lupta-i tare grea.

13 Septembrie, 2007, Perth, WA

TIMPUL...

E un timp de înlănțuire,
E un timp de adunare,
E un timp de despărțire,
E un timp de dezbinare.

E un timp de-îmbrățișare,
E un timp de sărutări,
E un timp de înstrăinare,
E un timp de îndepărtări.

E un timp de tinerețe,
E un timp de primăvară,
E un timp de bătrânețe,
E un timp de viață-amară.

E un timp când pruncii-ți cresc,
E un timp când stau la masă,
E un timp când te urăsc,
Timpul când pleacă de-acasă.

E un timp când stau la poartă
Și privesc în depărtare...
Oare George se arată?
Se întoarce-acasă oare...?

29 Martie 2007, Perth, WA